

ဝန်ခင်း

Read on the move

လရောင်တူမျိုးရင်

အချစ်ထက်မကပေးချင်တယ်

အခန်း (၁)

“ပူမနေစမ်းပါနဲ့ ကွာ ... ငါတို့ ပရရွာက မိုးမချုပ်သေးခင် မီးခွက်ထွန်းရတဲ့ ရွာ ...”

“ဟုတ်သားပဲကွာ ... မိန်းမခိုးဖို့ လောက်ကတော့ ပုဆိုးခြုံဖို့ တောင်မလိုဘူး ...”

ညဦးပိုင်းပေမယ့် မီးထွန်းထားကြသည့် အိမ်တွေကလွဲ၍ လမ်းကြားတိုင်းမှာ မှောင်နေသည်။ တချို့က ချောင်ကျလွန်းသည့် လမ်းကျဉ်းတွေမှာ ကိုယ်ပိုင်မီးစက် ကိုယ်ပိုင်ဘက်ထရီတွေနှင့် ဝါးတိုင် စိုက်ပြီး မီးပွင့်ကလေးတွေ ထားပေးကြတာရှိ၏။

တချို့ကတော့ သစ်ငုတ်၊ သစ်ကိုင်းဖျားတွေမှာ ချိတ်ထားကြတာရှိသည်။ ။

ဒါကလည်း ညကိုးနာရီကျော်ကျော်လောက်ဆို အားလုံးမှီတ်ပစ်ကြတာပဲဖြစ်သည်။ ။ ရွာကကြီး ပေမယ့် လျှပ်စစ်မီးကပုံမှန်မလာ ...။

နာဂစ်ဝင်မွေသွားပြီးကတည်းက ပျက်စီးပြိုလဲကုန်သည့် လျှပ်စစ်လမ်းကြောင်းတွေကို ဒီနေ့ထိ ပြုပြင်ဆက်သွယ်ခြင်း မရှိကြတော့သဖြင့် ကိုယ်ပိုင်မီးတွေနဲ့ ပဲ လင်းနေကြရ၏။

“မိုးခြိမ့် ... မင်း တကယ်သတ္တိရှိလို့ လား ... သူ့အစ်ကိုတွေက တော်တော်ဆိုးတယ်နော် ...”

“ဒီကောင်တွေ ဘယ်သူ့အပေါ်မှာ မှ မကောင်းတာ တစ်ရွာလုံးသိတဲ့ ဟာ ... ခုမှ ငါကကြောက် စရာလား ...”

ငါ့နဲ့ ဓာတ်တိုင်တို့ က မိုးခြိမ့်ကို ကူညီချင်ကြပေမယ့် တာတွေကြီး တို့ ညီအစ်ကိုသုံးယောက် ကိုတော့ ငယ်ကြောက်တွေဖြစ်နေကြရတာ ...

“မင်းက တကယ်ခိုးတော့မှာ လား ...”

“ငါကတော့ ခိုးချင်တာပေါ့၊ နီတြာက လိုက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့နဲ့ ကြာကြာမတွေ့ဘဲ မနေနိုင်ဘူးကွ ...”

“မနေနိုင်တာကအကြောင်း မဟုတ်ဘူး၊ သူကမှ သတ္တိမရှိဘူးဆိုရင် မင်းဇွတ်မတိုးနဲ့ ကွ ... ဟို ကောင်တွေက မလွယ်ဘူး ...”

ကြောက်တဲ့ အထဲမှာ ဓာတ်တိုင်က သူ့အရပ်ရည်ကြီးနဲ့ မလိုက်အောင် ကြောက်တတ်လွန်းသူဖြစ် သည် ။ ကာလသားတွေပီပီ ညမူညတာ ဟိုအိမ်ဒီအိမ် ရွာလယ်ရွာထိပ် သွားတာလောက်တောင် သူ့မှာ ကြိုတိကြောင်တောင် ... ။

ဒီညလက မိုက်နေသည် ။ လပြည့်နားနီးမို့ ထိန်ထိန်သာရမယ့် လက မိုးသားတွေကြောင့် တိမ်ညို တွေ့နောက်မှာ ပျောက်ကွယ်နေ၏။

ထိုအခြေအနေကို ငါ့က မော့ကြည့်ရင်း ...။

“ကဲ ... သွားမယ်ဆိုလည်း သွားကြမယ်လေ ၊ ပို ညဉ့်နက်လေ ပိုမှောင်လေဖြစ်လိမ့်မယ် ၊ ဒီည အဖို့ ရာသီဥတုက ဒီတိုင်းပဲသွားတော့မယ့်ပုံ ...”

သူတို့ တွေ သွားမယ်လာမယ် ပြောနေပြီး မိုးခြိမ့် တို့ ခြံရှေ့မှာ ပဲ မိုးတိုးမတ်တတ်နှင့် တောင်ကြည့် မြောက်ကြည့် ဘယ်ကိုမှ လည်း မရွေ့ဖြစ်ကြ ... ။

“ဟုတ်တယ်လေ ... ဘာလဲ မင်းက အပါခိုးဖို့ စိတ်ကူးနေတာလား ...”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ ... ငါ အိမ်ထဲကို ဓာတ်မီးတစ်ခေါက်ဝင်ယူရင် အမေသိသွားမှာ စိုးလို့ ...”

“ခါတိုင်းလည်း ငါတို့ တစ်ယောက်အိမ်တစ်ယောက် ဒီလိုပဲ လိုက်သွားနေကျဥစ္စာ ...”

“ဒါပေမဲ့အမေ လက်ခံမလားလို့ ဒီည မိန်းမခိုးမယ်လို့ ငါ သွေးတိုးစမ်းမေးကြည့်လိုက် သေးတယ် ...”

“မင့်မှာ လည်း ဒါ သွေးတိုးစမ်းမေးစရာလားကွ ...”

“အမေကလည်း သဘောမှ မတူတာကိုးကွ ... သူတို့ က ငါတို့ ထက် ချမ်းသာပေမယ့် သူတို့ မိသားစု အစဉ်အဆက် ဘယ်ရွာသားကများ သဘောကျလို့ လဲ ..”

နီတြာရဲတို့ မောင်နှမတွေက မောင်နှမလေးယောက်စလုံး ခပ်စွာစွာ တွေ့ဖြစ်သည်။ ။ အစ်ကို သုံး ယောက်ကတော့ သတ်ရဲဖြတ်ရဲတဲ့ အထိ လက်ယဉ်ကြတာ နာမည်ကျော် ... ။

အကြီးဆုံး အောင်ကြီးက အဆိုးဆုံးဖြစ်သည်။ ။ မြို့မှာ ဈေးသွားဝယ်လျှင် မြို့မှာ ရန်ဖြစ်သည်။ ။ ရွာမှာ ငြိမ်နေပြီဆိုရင်လည်း တစ်ပတ်ပြည့် အောင် ရန်မဖြစ်ဘဲနေလျှင် ရွာမှာ ရာသီဥတုဖောက်ပြန်သွားနိုင်တဲ့ အထိ မကြုံစဖူးဖြစ်သွားလိမ့်မည်။

အလတ်ဖြစ်သည့် တောင်ကြီးက လူက ပုသေးသေးပေမယ့် အနံကြီးကွင်းကျယ်နေတတ်ပြီး ဘယ်သူနဲ့ စကားပြောပြော သူပဲ အမှန် ... ။

အငယ်ဆုံး ချက်ကြီးကတော့ ချက်ကကြီးတာတင်မက ဗိုက်တစ်ပြုံ

လုံး စူထွက်နေတာဖြစ်သည်။ ပုံသဏ္ဌာန်တစ်မျိုးစီ စရိုက်တစ်မျိုးစီရှိကြသလောက် ညီအစ်ကိုတွေလို့ မပြောရပေ။ ဘယ်သွားသွား ဘယ်မှာ နေနေ နှစ်ယောက် သို့မဟုတ် သုံးယောက်စလုံးရှိနေတတ်ကြကာ တစ်ယောက်တည်း တွေ့ရသည် ဆိုတာ သိပ်မရှိ ...။

သူတို့ ညီအစ်ကိုချင်း မတည့်ကြတာသာရှိရင်ရှိမည်။ တခြားလူတွေနဲ့ ဖြစ်ပြီ ဆိုရင်တော့ စည်းလုံးမှုရှိကြ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့ အိမ်မှာ ဆွေမျိုးမကင်းထဲက ဘကြီးတော်သည့် ဦးစံကွန့်ဆိုသည့် လူကြီး တစ်ယောက်ကိုပဲ အကြီးအကဲအဖြစ်ထားကာ တခြားသွေးသားအကြီးအကဲလည်း မရှိတော့ပေ။

ဦးစံကွန့်ကိုတောင် သူတို့ တွေ မထင်လျှင် မထင်သလို ခံပြောခံဆိုရယ် ...။

မိဘအစဉ်အဆက်က သရက်တောတွေပိုင်ခဲ့သည်။ လယ်တော ယာတောတွေမှန်သမျှ သူတို့ ဘိုးဘွားပိုင်တွေချည်းများ နေကာ တခြားရွာတွေထိ ဩဇာညောင်းခဲ့၏။

ခေတ်အခြေအနေအရ ရွာသူကြီးဆိုတာမျိုးမဟုတ်တော့ပေမယ့် ဟိုအရင်တုန်းကရွာသူကြီးတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတာလည်း သူတို့ ဘိုးဘွားတွေပဲမို့ ရွာလူကြီးဆိုသည့် အခေါ်အဝေါ်မှာ လည်း လက်ရှိရွာလူကြီး ကိုတော့ အောင်ကြီးတို့ ညီအစ်ကိုက လူမထင် ...။

လူကြီးကိုယ်တိုင်က သူတို့ ညီအစ်ကိုဆို ခေါင်းခါတတ်ကာ...

“သူတို့ ညီအစ်ကိုတွေနဲ့ ဘာမှ မဖြစ်ကြစေနဲ့ ၊ လူလိုပြောမရတဲ့ ကောင်တွေနဲ့ ငါဘာမှ မပြောချင်ဘူး ...”လို့ ပြဿနာတစ်ခုခုတက်ပြီး တိုင်း ပြောတတ်၏။

ဒါတွေကို လူတိုင်းသိနေကြသဖြင့် အငယ်ဆုံးညီမ နီတြာရဲကိုလည်း
တယ်ကာလသားမှ မမှန်းဝံ့ ကြပေ ...။

“မင်းကျမှ ပဲ နီတြာကို တက်ကြိုက်ရတယ်ကွာ ... မင်းလိုကောင်က
ငါတို့ သူငယ်ချင်းဖြစ်နေတာ ငါတို့ ကမှ တကယ့်ဒုက္ခ ...”

“ဒုက္ခအတုအယောင်ဆိုတာ ရှိလို့ လားကွ ... ညည်းတာလည်း သ
နားစရာကောင်းအောင် ညည်းစမ်းပါ ...”

ဥဩနဲ့ ဓာတ်တိုင် ကြိဖန်ရန်များ လာကြသည် ။ လေကတဖြူးဖြူး
တိုက်လာ၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ဝါးတိုင်သေးသေးမှာ ချိတ်ထားသည့် မီး
လုံးလေးက ဝါးတိုင်နဲ့နေတိုင်း ယိမ်းနွဲ့ပါနေခဲ့သည် ။

ထိုအလင်းရောင်ကျသမျှ အရိပ်သဏ္ဌာန်တိုင်းကလည်း သက်ရှိ သ
တ္တဝါတွေ သက်ဝင်နိုးထလာသကဲ့သို့ လှုပ်ရှားယိမ်းထိုးလာ၏။

ဓာတ်တိုင်က ဟိုဒီလှမ်းကြည့်ပြီး ...။

“ရာသီဥတု မသာယာရင် မီးတွေအစောကြီး မှိတ်ကြမှာ ကွ ... သွား
ရအောင်”

“သားရေ ... မိုးခြိမ့် ..”

“ဟော ...”

“မိုးခြိမ့် ... ဒေါ်ကြီးညိုခေါ်နေပြီ ...”

ဒေါ်ညိုက မိုးခြိမ့်ရဲ့ မိခင်ဖြစ်ကာ ... ဒေါ်ထားခင်က
အဒေါ်အပျိုကြီးဖြစ်သည် ။

“ဖက် ... ဖက်”

“လင်းစမ်းပါဟဲ့ ... ဪ ... ဓာတ်မီးကလည်း အရေးထဲမှာ လာက

ပ်နေသေးတယ် ...”

“အစ်မ ... ဓာတ်မီးကိုအားကိုးမနေစမ်းပါနဲ့ ၊ ပိုးစုန်းကြူးလောက်
အောင် မလင်းဘဲနဲ့ ..”

“အပြင်မှာ မှောင်နေတာ ဓာတ်မီးမပါလို့ ဖြစ်မလားကွ ...”

“ဖက် ... ဖက်”

ဒေါ်ညိုက ဓာတ်မီးကို လက်ဖဝါးတစ်ဖက်နဲ့ အတင်းရိုက်ပုတ်ရင်း
အိမ်ရှေ့ခွေးခါးထစ်မှာ အလုပ်ရှုပ်နေ၏။

ထားခင်ကတော့ ဖိနပ်စီးပြီးတာနှင့် မျက်နှာကိုရှေ့ချွန်ထွက်နေအောင်
အမှောင်ထဲကို အာရုံစိုက် ကြည့်၍ ...

“အစ်မသား ဟိုနှစ်ကောင်နဲ့ ထွတ်ထိုးနေကြတာ ခုန ဒီရှေ့မှာ တင် ..
”

“ဖက် ... ဖက်”

ပုတ်လွန်း ခါလွန်းကာမှ ဓာတ်မီးက လင်းလာ၏။

“ရပြီ ... ရပြီ ...”

“ရရင်လည်း အော်မခေါ်နဲ့ တော့ ခေါ်လိုက်ကာမှ ထွက်ပြေးကြလိမ့်
မယ် ...”

“ငါ့သား အဲ့လိုမဟုတ်ပါဘူး ထားခင်ရယ် ... သူ ဇွတ်မလုပ်ချင်လို့ ငါ
ကိုပြောပြတာပေါ့ ... ”

“ယုံနေလိုက်တာနော် ...အဲဒါအစ်မကို သွေးတိုးစမ်းတာ ...”

“စမ်းတော့ ဘာလုပ်လို့ ရမှာ တိုး ...”

“ဪ ... သဘောတူရင် လိုက်တောင်းပေးပါ ၊ မတူရင် ခိုးပြေးမှာ ပေါ့ ...”

“ဖြစ်ရလေအေ ...သဘောတူရင်တောင် ငါကဒီလူမိုက် သုံးကောင် ဆီမှာ သွားတောင်းရဲပါ့ မလား ... သူတို့ ညီမကို နတ်သမီးတစ်ပါးလို ထင်နေတာကို ...”

ပြောကြရင်း ခြံဝရောက်လာကြတော့ မိုးခြံမ့်တို့ ကလည်း ပြန်လှည့် လာကြတာနှင့် ဆုံကာ ...

“ဟော ... ငါ့သား ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ... အစ်မသားပါ ...”

ဒေါ်ညိုက သူ့သား လူချောလူလှကြီးဆိုပြီး မွေးလာကတည်းက ဒီ သားကို လက်ဆွဲခေါ်သွားတိုင်း ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာပြောနေကျ ...။

“အမေတို့ က ဘာထွက်လုပ်နေကြတာတုံး ...”

“မင်းကို လိုက်ရှာတာဟေ့ ..”

“တိုးတိုးပြောစမ်းပါ ထားခင် ရယ် ... သားပြန် လာပြီ ဥစ္စာ ...”

ပြောပြီး ဘေးက နှစ်ယောက်ကို ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးမှ ...

“ဟဲ့ ...”

ဓာတ်မီးရောင်က ဖျတ်ခနဲ မှောင်ကျသွားသည် ။

“အဲဒါလည်း အစ်မ ဓာတ်မီး အကောင်းစားပဲ ...”

“နင်လည်း ငါ့ကိုပြောဖို့ ပဲ စောင့်နေ မိထားခင် ...”

“ဖယ် ... ဖယ် ...”

ဒေါ်ညိုအလုပ်ရှုပ်ရပြန်ကာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်နိုင်တော့ဘဲ ...။

“အထဲဝင်တော့ သားရေ ... ဟိုနှစ်ယောက်လည်း ပြန်ကြတော့ ..”

“ဖက် ... ဖက် ...”

ရိုက်ပုတ်နေတုန်း မီးပြန်လင်းလာတော့ မီးရောင်က
ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပြေးလွှားဝဲခါသွားသည် ။

“ဟာ ... ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ ...”

ဓာတ်တိုင်ထအော်တော့ ငြက်က သူနားဖျတ်ခနဲကပ်၏။ ထားခင်က
ဒေါ်ညိုကိုဖက်ထား လိုက်ကာ ...

“ဘာတုံး ...ဘာတွေ့လို့ တုံး...”

“မသိဘူး ... မည်းမည်းကြီး ...”

“သေတော့မှာ ပဲ ဒီကောင်တော့ ဒီလောက်မှောင်မည်းနေတာ မည်း
မည်းကို သေချာမြင်တယ်၊ နင့် မျက်လုံးကို ရွှေချပေးမယ် သိလား ...”

“ဟာ ... ဒေါ်ကြီးညို ဓာတ်မီးရောင်ဖြတ်ပြေးတော့ မြင်တာပေါ့ ၊ တ
ကယ်ပြောတာဗျ ... ဟိုထောင့်က မန်ကျည်းငုတ်တိုပေါ်မှာ ...”

“ကဲ ... တော်စမ်းပါဟယ် ... လူပြောသူပြောနဲ့ နင့်စိတ်ကိုက ဖြစ်နေ
တာ”

ဓာတ်တိုင် လက်ညှိုးတထိုးထိုးနှင့် ဘာမှ မပြောနိုင်ရှာတော့ပေ ...။

“လာသား လာ ... အထဲဝင် ... ”

“အမေကလည်း ဗျာ ... ကျွန်တော်တို့ ဒီလိုပဲ နေနေကျကို ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ...ဒါပေမဲ့ ခု မနေနဲ့ တော့၊ ငါ့သားက ဟိုမိန်းကလေး

နဲ့ ချစ်နေပြီ ၊ သူ့အစ်ကို တွေရန်က ရှောင်ထားမှ ... ”

“တွေ့လား ... အမေ့ကိုပြောပြမိတာနဲ့ ဖြစ်ပြီ ...”

“ဟဲ့ ... မိဘဆိုတာ စိုးရိမ်ရတယ် ကာကွယ်ရတယ်၊ နင့်အမေအကြောင်း နင်မသိဘူးလား မိုးခြံမ့်ရယ် ... ငါလည်း နောက်တစ်ခါ ဆင်းမလိုက်နိုင်တော့ဘူး ... ဝင်တော့ ... ဝင်တော့ ...”

ထားခင်ကတော့ ပြောလည်း ပြောကာ မိုးခြံမ့် လက်ကိုဆွဲခေါ်၏။ မိုးခြံမ့်က ပြန်ရုန်းပြီးနောက် ဆုတ်၍ ...

“အင်းပါ ... အခုတော့ ဓာတ်တိုင်ကို ပြန်လိုက်ပို့လိုက်ဦးမယ်၊ ဒီကောင် ပြန်ရဲမှာ မဟုတ်ဘူး ...”

“ဘာလို့ မပြန်ရဲမှာလဲ ... မယ်ကြိုင်နဲ့ ချိန်းတွေ့ဖို့ ကျတော့ သတ္တိတွေရှိမှ ရှိ ...”

“ကဲပါ ... ဒေါ်လေးရာ အမေ့ကိုခေါ်သွားစမ်းပါ၊ ခုပဲပြန်လာမှာ ”

“ရော့ သား ... ဓာတ်မီးယူသွားဦး ... အပြန်ကျ မီးတွေရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး ...”

ဒေါ်ညိုက လူငယ်တွေသဘာဝကို နားလည်ပေးဖို့ တော့ကြိုးစားရှာ၏။ သို့သော် ...

“နင်တို့ နှစ်ကောင်က ညမူညတာ မသွားရဲ မလာရဲနဲ့ ဘာကိစ္စသူများ အိမ် လျှောက်လည် နေရတာလဲ ...”

“ကျွန်တော်တို့ လား ...”

“အဲဒါက ...”

ဓာတ်တိုင်ရဲ့ အကြောင်းသုံးပါးမရွေးသော လက်ညှိုးက မိုးခြံမ့်ဆီ

ညွှန်ပြီးသားဖြစ်ကာ ငြိမ့်က ထိုလက်ကို ဖယ်ချပစ်လိုက်ပြီး ...

“တမင်အလည်လာတာ မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်ကြီးညိုကလည်း စကားပြောရင်းနဲ့ မိုးချုပ်သွားတာပါ ... အဲဒါနဲ့ ပဲ ...”

“ကဲပါ ... သွားကြ မြန်မြန် ...”

“အဲဒါကြောင့် အစ်ကိုပြောတာပေါ့ ... ယောက်ျားလေးမွေးထားပြီး သမီးတစ်ကောင် နွားတစ် ထောင် ထိန်းသလို လိုက်ကြည့်နေတယ် ၊ သူ့ ဟာသူ နေပါစေပေါ့ ...”

“ကဲ ... ညည်းကြောင့် နားငြီးရတာက တစ်မျိုး ၊ တော်ပါတော့ မိ ထားခင်ရေ ...”

အမေနဲ့ အဒေါ်ပြန်ဝင်သွားမှ မိုးခြံမို့ ခေါင်းကုတ်လိုက်မိကာ ...

“မင်းတို့ ငါနဲ့ မလိုက်ကြဘူးလား ...”

“ခိုးဖို့ ဆို မလိုက်ဘူး ... ချိန်းတွေ့ရုံပဲဆို လိုက်မယ် ...”

“ငြိမ့် ချိန်းတွေ့ရုံပဲလည်း ငါတို့ အန္တရာယ်ကြီးတာပဲနော် ...”

“ကြီးကြီးကွာ ... ဒါမျိုးက ကူညီကောင်းပါတယ် ၊ သူများ အကျိုး ဆောင် ကိုယ့်အကျိုးအောင် ...”

ငြိမ့်က ပြုံးနိုင်ပေမယ့် ဓာတ်တိုင်က ရှုံ့မဲ့သွားသည် ။ ညမို့ သရဲကြောက်ရသလို နီတြာမကြောင့် လူရိုက်ခံရမှာ ကြောက်ရတာက တစ်မျိုး ...။

ရွာက အိမ်ခြေတွေကများ သည် ။ အိမ်တိုင်း ခြံကျယ်တွေချည်းပဲမို့ ရွာလမ်းတစ်ဆုံး လျှောက်ရပြီ ဆို အရှည်ကြီး လျှောက်ကြရသည် ။ ပိုဆိုးတာက ရွာမှာ တီပုံသဏ္ဌာန်လမ်းဆုံ သုံးခုတောင်ရှိသည် ။ ထို

လမ်းဆုံ သုံးခုစလုံးမှာ မန်ကျည်းငှက်တိုက် တစ်ခု၊ မဲဇလီပင်အုပ်ကြီး
တွေက နှစ်ခုရှိ၏။

သုံးနေရာစလုံးက သရဲခြောက်တာ နာမည်ကြီး ...။

“ဟ ...”

“အား ... သေပါပြီကွာ ဘယ့်နှယ် အချင်းချင်းခလုတ်တိုက်နေတာလဲ
၊ ဓာတ်တိုင်ဆိုတဲ့ ကောင် ...”

“တိုက်မှာ ပေါ့ ... သူ့မျက်လုံးက မဲဇလီပင်ဆီ ရောက်နေတာကိုး ...”

“ငါ့နေရံ ...”

“လျှောက်ရန်လုပ်မနေနဲ့ ...”

ခြေထောက်တက်နင်းခံလိုက်ရသည့် မိုးခြံ့မိုးက စိတ်တိုတိုနှင့် အော်
ကာ ...

“မင်းကို ငါ့ကိစ္စ လိုက်လာပေးလို့ သည်းခံနေတာနော် ဓာတ်တိုင်၊ အ
ဖော်မရတဲ့ အပြင် သူ့ကြောင့် ဒဏ်ရာရတာပဲ ရှိတယ် ...”

“ဟုတ်တယ် ... ဒီကောင့်ကို ထားခဲ့လိုက်တော့ ...”

“ငါ့”

“ဘာတုံး ...”

“မင်း ငါ့ကို အချွန်နဲ့ မ မနဲ့ ...”

“မ ချင်အောင် မင်းပဲ ဖြစ်နေတာ ...”

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရွာထဲကလူသွားလူလာတောင်မရှိပေ။ ထိုအချိန်မှ
တိမ်ညိုတွေပြေးလွှားသွားနေကြသဖြင့် လရောင်လေး မစို့မပို့ဖြာကျ

လာခဲ့သည်။ ။

လရောင်နှင့်အတူ မည်းမည်းလုံးလုံးအရာတစ်ခု ရွာလမ်းတိုင်းလာ
နေတာကို မြင်လိုက်ကြရ၏။

“ဘာကြီးတုံး...”

“လူပါဟ ...”

“လူက နှစ်ပေလောက်ပဲရှိမလား ...”

“ဒါပေမဲ့ လမ်းလျှောက်နေတာပဲ ...”

“ဝက်ကြီးပါ ...”

“လူပါဟ ...”

သူတို့ ကြည့်နေရင်း ထိုအရာက ခြံတစ်ခြံထဲ တိုးဝင်သွား၏။

သုံးယောက်စလုံး ခြေလှမ်းတုံ့သွားကြသည် ။ ဓာတ်တိုင်က
လက်ညှိုးထိုးရင်း ...

“တွေ့လား ... အဲဒါ ဒေါ်ပိန်သေး ရှေ့မှာ ၊ အဲဒီမှာ အပေါက်မရှိဘူး
...”

“ဒေါ်ပိန်သေးမှာ ဘာလို့ အပေါက်မရှိရမှာ လဲ ...”

“အေးလေ ... ဦးတုတ်ကြီးတို့ လာလုပ်ပေးကြတာ နွားလှည်းတောင်
ဝင်လို့ ရတယ် ...”

ငြင်နှင့် မိုးခြံမ့်တို့ က ထိုဆီလှမ်းကြည့်ပြီး
တစ်ယောက်တစ်ခွန်းပြောကြတော့ ဓာတ်တိုင်က လှည့်ကြည့်သည် ။

“ဘာလဲ ... ငါကခြံဝင်ပေါက်ကိုပြောတာ ...”

“ခြံဝင်ပေါက်မဟုတ်လို့ ဘယ်သူကဘာပြောနေတယ်ထင်လို့ လဲ”

“အေးလေ ... ခြံရှေ့မှာ အပေါက်မရှိဘူးလေ၊ ဒေါ်ပိန်သေးခြံက ဘေးလမ်းကြားလေးမှာ ပဲ ဖောက် ထားတာ၊ ဒီမည်းမည်းက ဘယ်က တိုးဝင်သွားတာလဲလို့ ...”

“အဲဒါကြောင့် ရှေ့မှာ ဦးတုတ်ကြီးတို့ ဝိုင်းလုပ်ပေးလိုက်တာ အပေါက်ရှိနေပါပြီလို့ ပြောတာပေါ့ ... သွား .. ရှေ့ကိုပြေးကြည့်လိုက်ဦး ...”

ဓာတ်မီးထိုးပြထားတော့ ဓာတ်တိုင် တကယ်သွားကြည့်သည် ။ သို့သော် ဝါးကပ်နဲ့ ပိတ်ထားသည့် တံခါးပေါက်ကြီးကို မြင်တော့ ပြန်လှည့်ပြေးလာကာ ...

“ဟုတ်တယ် ... လှည်းတောင်ဝင်လို့ ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တံခါးအလုံပိတ်ထားတာ ကြက်မတမ်း တောင် ဝင်လို့ မရဘူး၊ ဟိုမည်းမည်းက ဘယ်က ...”

“ကဲ ... ဝက်ဖြစ်ဖြစ် လူဖြစ်ဖြစ်ကွာ ...”

“အဲဒါ သရဲ ...”

ဓာတ်တိုင်က ဖြတ်ပြောလိုက်ပြီး ဟိုကြည့်ဒီကြည့်ဖြစ်နေစဉ် ...

“အံ့မာ ... နင်ကများ ငါ့ခြံဝင်းထဲထိ ...”

“မလုပ်ပါနဲ့ ဒေါ်ကြီးရဲ့ သူ့ကိုကျွန်မခေါ်တာပါ ...”

“ငါသိတယ် ... ညည်း ဒီလိုပဲ ဒီကောင် သူခိုးဈေးနဲ့ ခိုးခိုးတွေ့နေတာ ...”

“ဘုန်း ...”

“အောင်မယ်လေးဗျာ ...”

“မလုပ်ပါနဲ့ ... တော်ပါတော့ ဒေါ်ကြီးရယ် ...”

“ဘုန်း ... ဘုန်း ...”

“တော်ပါတော့ဆို ကိုတိုးရေ မြန်မြန်ပြေး ... ပြေးတော့ ...”

တိုးမောင် ...။

ရွာထဲက ကြက်သမား တိုးမောင်။

သူတို့ သိလိုက်ကြသည်။ ခုန ဒီခြံထဲကို ကုန်းကွတိုးဝင်သွားတာ တိုးမောင် ...။

“ဘယ့်နှယ် ရည်းစားနဲ့ ချိန်းတွေ့ဖို့ လာတဲ့ လူက ခြံရှေ့က ဖြဝင်ရသလား ...”

“ဝေဖန်မနေနဲ့ ... တော်ကြာ ဒီရှေ့ကို ပတ်ပြေးလာလို့ ငါတို့ ဖမ်းပေးရခက် ... မပေးဘဲနေရခက် ...”

မိုးခြံမဲ့ကမြန်သည်။ ။ ငါ့တို့ ကို လောဆော်ပြီး မှောင်ရိပ်ထဲပြန်ဆုတ်လိုက်၏။

ထိုစဉ် ဝုန်းခနဲအသံကြီးကြားကာ ...

“ဟာ ... ဟိုမှာ ...”

သူတို့ မြင်သည့်နေရာကပဲ တိုးထွက်လာတာ ခုနမြင်လိုက်ရသည့် မည်းမည်းကောင် ...။

“ဒါကြီးပဲဟ ...”

“အေးလေ ...”

“ဒါတော့ တိုးမောင် မဟုတ်ဘူး လုပ်လိုက် ...”

သုံးယောက်စလုံး အသံခဏတိတ်သွားကြသည်။ ။

“ခြေထောက်ဘယ်နှချောင်းလဲ ...”

“မသိလိုက်ဘူး ...”

“ဝက်တော့ဖြစ်နိုင်တယ် ...”

“လူမဟုတ်တာလည်း သေချာတယ် ...”

“ဒါဆို ဒေါ်ပိန်သေးရိုက်လွှတ်နေတာ ဘယ်သူ့ကိုလဲ ...”

“တိုးမောင် ဖြစ်မှာ ပေါ့ကွ ... ဟိုဘက်တစ်ပေါက်ပေါက်က ပြေးပြီ
နေမှာ ပေါ့ ...”

ထိုစဉ် မှန်မီးအိမ်ကိုကိုင်၍ ဒေါ်ပိန်သေး အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာတာ မြင်လိုက်ရသည်။ ။ လက်ထဲမှာ လည်း အဝတ်လျှော်သည့် လက်ရိုက်တုတ်ကို ကိုင်လျက် ထဘီတိုတိုဝတ်ထားတာလည်း ခြေသလုံးရိုးကြီးတွေပါ မြင်နေရ၏။

“ဒီကောင် အိမ်ရှေ့ထွက်ပြေးတာ သေချာတယ်၊
ငါ့ခြံတံခါးအသစ်ကြီးကို သင်းက ဘယ်လို ခွေးတိုးတိုးပြီး ဝင်လာတာလဲ ...”

“ဒေါ်ကြီး သူမရှိတော့ဘူး ... လာပါ ...”

“လာပါ ... ညည်းပါ ဆင်းခဲ့စမ်းပါ၊ ညည်းကိုယ်တိုင်တံခါးဖွင့်ပေးထားတာမဟုတ်ရင် ဘာလဲ ... လာခဲ့ ...”

“မဟုတ်ရပါဘူး ဒေါ်ကြီးရယ် ... ဒေါ်ကြီးကိုယ်တိုင် သံကြိုးဟောင်းကြီးနဲ့ တုပ်ပြီး သော့ခတ် ထားတာ ဥစ္စာ ...”

သူတို့ တွေ မှောင်ရိပ်ထဲကနေ အားလုံးကြားနေရသည်။ ။

“ဘာဖြစ်တာလဲ မပိန် ...”

ဟိုဘက်ခြံထဲကနေ မှန်မီးအိမ်တစ်လုံးထွက် လာပြီး ခြံတိုင်ပေါ်က မြှောက်ကြည့်မေး၏။

“ဘာထွက်ကြည့်တာလဲ ပိန်သေး ... ခုန ဆူဆူညံညံ နင့်အိမ်ကလား ...”

ရွာလမ်းဟိုဘက်ထိပ်က လျှောက်လာသည့် လူကြီးယောက်ဖ ဦးမာ ကလည်း ခြံပြင်ကနေ ရပ်ပြီး မေးသည် ။

ဟိုအိမ် ဒီအိမ် မီးရောင်တွေ အပြင်ထွက်လာကြတော့ မိုးခြံမို့တို့ မှောင်ရိပ်ထဲကနေပဲ လှည့်ပြန်ရ မည့်အခြေအနေ ဖြစ်လာ၏။

“မလွယ်ဘူး ... ငါတို့ ကိုမြင်လိုက်ရင် တိုးမောင်က ငါတို့ နဲ့ ပါလာ တယ်လို့ ထင်နိုင်တယ် ...”

“ဟုတ်တယ် ... ဒေါ်ပိန်သေးက လူသာပိန်သေး၊ ဒေါသက နည်းတာ မဟုတ်ဘူး ရယ် ...”

“ဒါဆို မင်းက ပြန်လှည့်တော့မှာ လား မိုးခြံမို့ ...”

“ကြည့်စမ်း ... ဒီမှာ ခြံကိုဖျက်ဆီးသွားတာ ကုန်ပါပြီတော် ...”

“ဒေါ်ပိန်သေးရယ် ... ခင်ဗျားပြောတဲ့ အပေါက်က လူတစ်ယောက် တိုးလို့ မရပါဘူးဗျာ ...”

စကားသံတွေကို ကျောခိုင်း၍ သူတို့ လှည့်ပြန်လာခဲ့ကြသည် ။ အ ရေးထဲမှာ ဓာတ်မီးကပ်နေသဖြင့် လက်ဖဝါးနဲ့ ရိုက်နေရသည့် တဖတ်ဖ တ်အသံက ဒုက္ခပေးနေသေးသည် ။

“ကဲ ... ထိုးလည်း ထိုးမနေနဲ့ တော့ကွာ ... မလင်းတာကမှ မြင်ရ

သေးတယ်၊ လင်းလိုက် မှောင်လိုက်နဲ့ ...”

“မြွေပါး ကင်းပါးနဲ့ ကွ ...”

သူတို့ စကားပြောနေစဉ် မန်ကျည်းငုတ်တိုရှိသည့် လမ်းကြားထိပ်မှာ ဓာတ်မီးရောင်တွေ ဝင်းဝင်း လက်လက်နှင့် အနည်းဆုံး လူငါးယောက်လောက် အုပ်စုဖွဲ့သွားနေတဲ့ ပုံ ...။

“ဘယ်သူတွေလဲ မသိဘူးကွ ...”

“ဟိုဘက်ရွာမှာ သူခိုးပူနေတယ် ကြားလို့ ကင်းလှည့်အဖွဲ့ဖွဲ့မယ်ဆိုတာ အစီအစဉ်စနေပြီ ထင်တယ် ...”

သုံးယောက်စလုံး လှမ်းမြင်လိုက်ကြသဖြင့် ထင်တဲ့ အတိုင်းပြောနေမိကြကာ ...

“ကင်းလှည့်အဖွဲ့တွေ ဖွဲ့မယ်ဆို လူကြီးဦးထွေးလား ငါတို့ ကိုချန်ထားမှာ ...”

“အေးလေနော် အလိုလိုကမှ ဒီလူကြီးက အလုပ်မရှိကြက်ဥသန်းရှာနေတဲ့ လူ ...”

“ကြက်ဥ ...”

“ဟုတ်လို့ လား ငြေ... ငါကြားဖူးတာ ကြက်ဥမဟုတ်ပါဘူး ...”

မိုးခြံနဲ့ ဓာတ်တိုင်တို့ မေးခွန်းတွေ ပြိုင်တူထွက်လာကြသည် ။ ငြေက ဓာတ်မီးကို ဘယ်ညာ ပြောင်းလိုက်ပြီး ခေါင်းတစ်ချက်ပွတ်၍ ...

“ငါကြားဖူးတာလည်း ...”

“ဂူး .. ဂူး ...”

“အု အူး ...”

ခွေးဟောင်သံတွေ စီထွက်လာသည်။

ခုနု ဓာတ်မီးနဲ့ လူစုကို ဟောင်ကြတာဖြစ်ပုံရလျက် နောက်ထပ်မီး
ရောင်တွေ မြင်လိုက်ရကာ

“လူတွေ ဘာလို့ စုရုံးနေကြတာလဲ မသိဘူး၊ ဓာတ်တိုင် မင်းတို့ ဘက်
က ထွက်လာကြတာ ဟိုလူတွေက ...”

“ဟုတ်တယ် ...”

သူတို့ ခြေလှမ်းတွေ ပိုသွက်သွားကြသည်။ သူတို့ မြင်သည့်လူတွေ ဒီ
ဘက်ကို ပြန်လှည့်လာတာနှင့် ဆုံတော့ ရွာထဲက ရပ်ရေးရွာရေးဆို ပါဝင်
လှုပ်ရှားတတ်ကြသည့် ကိုမောင်လေးတို့ လူစုဖြစ်နေ၏။

“ဟော ... မိုးခြံမို့တို့ ပါလား ... မင်းတို့ ဘယ်က ပြန်လာကြတာလဲ
...”

နီတြာနဲ့ သွားတွေ့မလို့ တပ်ခေါက်လှည့်ပြန်လာခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်ကို
တော့မပြောချင်ပေမယ့် ...

“ဒီကောင်လေ ... အိမ်မပြန်ရဲဘူးဆိုလို့ ပြန်လိုက်ပို့တာ ... ကိုကြီး
မောင်တို့ လူစုလူဝေးနဲ့ ဘာလုပ်ကြတာလဲ ...”

“အေး ဓာတ်တိုင်ရေ ... ဒါ ဆိုရင်တော့ မင်း အိမ်မပြန်နဲ့ တော့ လှ
ကျော်တို့ နဲ့ ပြန်လိုက်သွား ...”

“ဗျာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“မဟုတ်ရင် မင်း တစ်ညလုံး အိပ်ရဲမှာမှ မဟုတ်တာ၊ မင်းတို့
မျက်နှာချင်းဆိုင်က ကြက်သမားတော့ လျှောသွားပြီ ...”

“ဟင် ...”

ကိုယ့်အိမ်ရှေ့တည့်တည့်ကဆိုတော့ ဓာတ်တိုင် တန်းသိသွားသည်။ ။
သို့သော် ...

“ဘယ်သူလဲ ကိုကြီးမောင် ဘကြီးစိန်ကြည်လား ...”

“ဘကြီးက ကြက်မွေးတာပါကွာ ... ကြက်မတိုက်ပါဘူး၊ အခု လျှော
သွားတာ တိုးမောင်လေ ...”

“အယ် ...”

မိုးခြံမ့်တို့ မျက်လုံးပြူးသွားကြသည်။ ။ ဘယ်လိုမှ လည်း မယုံနိုင်။ ။

“ကိုကြီးမောင် ... ဟို ... ဒေါ်ပိန်သေး သမီးနဲ့ ကြိုက် ...”

“ဟုတ်တယ်ကွ ... ဒီကောင် မနေ့မနက်ကတည်းက ကြက်တိုက်ထွ
က်ခါနီး၊ ညောင်ပင်နတ်စင်မှာ အရက်နဲ့ ကြက်ကြော်တင်ခဲ့တယ်တဲ့ ၊ အဲ
ဒါ ကြက်လည်း ရှုံးရော ကြက်ကိုလည်း ရိုက်သတ်တယ်၊ ညောင်ပင်ကို
လည်း ရှူးနဲ့ ပန်းပြီးဆဲတယ်တဲ့ ၊ နတ်စင်ဆိုတာ ရစရာမရှိအောင်ပဲ ...”

“အဲဒါ တခြားအရက်သမားတွေလည်း လုပ်ဖူးတာပဲ ...ဘာဆိုလို့
တုံး...”

“ဆိုင်မဆိုင်တော့ မသိဘူးကွ ... အဲဒီက လှည့်ပြန်တာနဲ့ သံစူးတယ်
လို့ ပြောတာပဲ ... ညနေ စောင်းမှာ ကြက်ဝယ်သွားဖို့ ချိန်းထားတာ
တောင် ဒဏ်ရာနာနေလို့ မသွားနိုင်ဘူးတဲ့ ။ ဒီမနက်
အဖျားဝင်တာလည်း ချက်ချင်းကြီးပဲ ... တစ်ယောက်တည်း ဘယ်တုန်း
တည်းက သေနေမှန်းမသိဘူး ...”

ဓာတ်တိုင် တံတွေးတွင် တွင် မျိုချနေရင်း လည်ချောင်းဝက ပိတ်သိ

ပ်ကျပ်ခဲလာသည်။ ကိုမောင်လေးရဲ့ ဘေးက လူတွေကလည်း ရှင်းပြ
နေတာကို စိတ်မရှည်ဖြစ်လာပုံရကာ ...

“ကဲ ... သိချင်တာ အဲဒီမှာ ဆက်မေးကြကွာ ... ဒီည မင်းတို့ သူ့အိမ်
မှာ လိုအပ်တာ သွားလုပ် ပေးလိုက်ဦး၊ အလောင်းက အေးစက်တောင့်
တင်းနေပြီ ... လာ ... ကိုမောင် ငါတို့ ဟိုဘက်ရွာက သူ့ကြီးတော် ဆိုတဲ့
တစ်ယောက်ကို အကြောင်းကြားပေးရဦးမှာ ...”

“ဟုတ်တယ် ... ညဉ့်မနက်ခင် သွားလာထားမှ ...”

“လှကျော်ရေ ... မင်းရွာထဲက လမ်းမီးထွန်းတဲ့ အိမ်တွေကို
လိုက်ပြောထားလိုက်၊ ဒီည နာရေး ရှိလို့ ငါတို့ တွေ သွားလာနေရတယ်
လို့ တစ်နာရီလောက် အချိန်ပိုထားပေးပါလို့ ...”

သူတို့ စကားတွေနဲ့ သူတို့ အစီအစဉ် ထောင့်စေ့နေသော်လည်း ဓာ
တ်တိုင် ကျောက်ရုပ်ဖြစ်သွား သည့်အဖြစ်ကို မိုးခြံမ့်တို့ ကတော့
သိနေကြလျက် ...။

“ကိုကြီးမောင် ...”

“ဟေ ...”

“ကျွန်တော်တို့ ခုနကပဲ တိုးမောင်ကို ...”

“ဟင် ... ဘာ ...”

“ဒီကောင်တွေ ဓာတ်တိုင်နဲ့ ပေါင်းပြီး ဓာတ်ကူးကုန်ပြီ ...”

“ကိုမောင်ရေ ... မင်း သူတို့ ကို မသာအိမ်စောင့်ခိုင်းလို့ မဖြစ်လော
က်ဘူးနော်”

“ဟိုမှာ လည်း ကက်ကျေးတို့ တွေရှိတာပဲကွ ... သူများ ရွာထဲကို အ

ချိန်မတော်သွားတာ၊ လူငယ် တွေ လွတ်လို့ မဖြစ်ဘူး ...”

ကိုသူရကြောင့် အသက်ရှူချောင်သလို ဖြစ်သွားပေမယ့် ကိုမောင်
လေးက မလျော့သောကြောင့် ...

* * *

အခန်း (၂)

“ဒေါ်ကြီးပိန် ...”

“ဟဲ့ ...ဘယ်သူတုံး...”

“ကျွန်တော်ပါ ...”

ရွာဦးကျောင်းက အုန်းမောင်းခေါက်သံကြားသည် နှင့် အရုဏ်ဆွမ်းတော်အတွက် ချက်ပြုတ်ခဲ့တာဒေါ်ပိန်သေး နေ့စဉ်လုပ်နေကျ ဝတ္တရားဖြစ်သည်။ ။

မနက် ငါးနာရီကျော်ကျော်လောက်ဆို ဆရာတော်ကြီးကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်၍ အရုဏ်ဆွမ်းခံကြတာမို့ အရုဏ်ဆွမ်းလောင်းဖို့ အတွက် ဒေါ်ပိန်သေး အိပ်ရာထဲက မထနိုင်အောင် ဖျားနေရင်တောင် ဆွမ်းလောင်းဖို့တော့ မပျက်မကွက်ထနိုင်ခဲ့၏။

ခုလည်း ဆွမ်းဟင်းပွဲနဲ့ ဆွမ်းတော်အုပ်လေးကို ယွန်းလင်ပန်းလေးပေါ်တင်၍ ပန်းပေါ်မှာ တဘက်လေးလည်း ပါသည်။ ။

ဆွမ်းခံလှည့်သည့်ကြေးစည်သံ သဲ့သဲ့ကြားတာနှင့် ခြံတံခါးဖွင့်ပြီး အိမ်ရှေ့မှာ ထွက်ရပ်နေတုန်း ...

“မိုးခြံလား ...”

“ဟုတ်တယ် ...”

“မိုးမလင်းသေးဘူး ... ဘာကိစ္စတုံး ...”

“ဒေါ်ကြီးပိန်ကို ပြောစရာရှိလို့ ...”

“ပြောလေ ...”

“အသေးမရော ...”

“ဘာ ...”

“လန့်လိုက်တာ ဒေါ်ကြီးပိန်ရာ ...”

မိုးမြိမ့်က ခေါင်းကနေပတ်ခြုံထားသည့် ချည်စောင်ကျားကြီးကို ပို၍ တင်းအောင်ဆွဲခြုံလိုက်ရင်း ဒေါ်ပိန်သေး မျက်နှာနားကိုကပ်၍ ...

“ကျွန်တော်က တိုးမောင် အကြောင်းပြောမလို့ ပါ ...”

“ဘာ ... တိုးမောင် ကြက်သမား ...”

“အောင်မယ်လေး ... တိုးတိုးပြောစမ်းပါ တိုးမောင် သရဲဖြစ်နေလို့ ကတော့ ဒေါ်ကြီးပိန် မလွယ်ဘူးနော် ...”

“သူသေရင်လား ... သင်းလို ကြက်သမား လောင်းကစားသမား သရဲ ဖြစ်ခွင့်တောင် ရလိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ငရဲကို တစ်ခါတည်း ဇောက်ထိုး ဆင်းမှာ ...”

မိုးမြိမ့် ကျောထဲစိမ့်သွားသည် ။ ဒေါ်ပိန်သေး ဘာမှ မသိသေးတာ သေချာပါပြီ။

ဆောင်းဦးပေါက် မုတ်သုံလေညင်းက ပုံမှန်မှ ဟုတ်ရဲ့ လား ...။

သရဲအနားမှာ ရှိနေရင် ပိုအေးသည် လို့ တချို့ကပြောသည် ။

ဒေါ်ပိန်သေးကို ဒီသတင်းပြောချင်လွန်းလို့ မသာအိမ်က အပြန် ကို

ယ့်အိမ်ကို မဝင်နိုင်သေးဘဲ ဒီထိလာခဲ့မိသည်။ ။

သူ့အကြောင်း စပြောလိုက်တည်းက ချမ်းစိမ့်စိမ့်ပိုဖြစ်လာတာ စိတ်ထင်တာတော့ မဖြစ်နိုင်ပေ။

“သူ့အကြောင်း ဘာမှ ပြောမနေနဲ့ ... သွား ... သွား ကုသိုလ်ပြုခါနီး အကုသိုလ်ဖြစ်တယ်၊ အလကားမိဘမဲ့ တစ်ကောင်ကြွက် ကြက်သမား လူကဖြင့် ကြမ်းခုနစ်ချောင်းမပြည့်ဘဲ အိမ်စုတ်လေးမှာ ဖျာခင်းစရာ တောင် မရှိဘဲနဲ့ ငါ့သမီးကို ...”

“ဒုန်း ...”

“ဟဲ့ ...”

အသံကြီးက ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူတို့ နောက်မှာ တံခါး ပိတ်ထားသည့် ဝါးကပ်ကြီးက တစ်ယောက်ယောက် တွန်းပစ်လိုက်သလို တစ်ဝက်လောက်လန်ကျနေ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ... ဒီတံခါးက ဝါးသံတုတ်ကြီးနဲ့ မင်းတုပ်ခံထားတာကို ...”

ဒေါ်ပိန်သေးက ကိုင်ထားသည့် ဆွမ်းတော်လင်ပန်းကလေးကို ဘေးမှာ အသင့်ရှိနေသော ခုံရှည်လေး ပေါ် လှည့်တင်ထားလိုက်ပြီး တံခါးကို ပြန်ဆွဲထူ၏။ သို့သော် တံခါးရွက်ကြီးက ကြီးမားလေးလံနေရာ ...

“ဟဲ့ ... မိုးခြိမ့် ...”

“ဗျာ ...”

“ဒီမှာ အဘွားကြီး မနိုင်မနင်းဖြစ်နေတာကို နင် ဒီတိုင်းကြည့်နေတယ် ဟုတ်လား ...”

“ဒေါ်ကြီးပိန်ကို ကျွန်တော်ပြောသားပဲ ... သူ သရဲဖြစ်နေရင် ဒေါ်ကြီးပိန်မလွယ်ဘူးလို့ ...”

“ဟဲ့ ... သေမှ သရဲဖြစ်တာ၊ နင့်ကျမှ အရှင်လတ်လတ်သရဲဖြစ် ...”

“တိုးမောင်ကလည်း သေပြီလေ ...”

“ဘာ ...”

ဒေါ်ပိန်သေး လှုပ်ရှားမှုတွေ ခဏတော့ ရပ်သွားသည်။ ။ ပြီးမှ ...

“အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့ ကြေးစည်သံနီး လာပြီ၊ ငါ့ကို လာဝိုင်းကူဦး၊ အဲဒီ ကလေးကချေ အကြောင်းပြောတိုင်း အကုသိုလ်တက်တယ် ...”

“ဒေါ်ကြီးပိန် ပြောပြန်ပြီ ...”

“ပြောတော့ ဘာဖြစ် ...”

“ဘုန်း ...”

“အောင်မယ်လေးတော့ ...”

ကိုင်းထားသည့် တံခါးရွက်ကြီးကို ဘေးကနေ လက်ဝါးနဲ့ ဝင်ရိုက်လိုက်သလို ကိုယ့်လက်တွေပါ နာကျင်သွားသဖြင့် ဒေါ်ပိန်သေး တံခါးကို လွှတ်ပြီး နောက်လည်း ဆုတ်၏။

“ဒါ ... ဒါက ...”

“အဲဒါ တိုးမောင် ဒေါသထွက်နေပြီ ...”

“ဘယ်လို ...”

ဒေါ်ပိန်သေး မျက်လုံးပြူးပြူးနှင့် မေးဖော်ရလာ၏။

“မိုးမြိမ့် နင် လူကြီးကို နောက်စရာမှတ်နေလား ... ဒီကောင် ညက

တောင် ငါ့သမီးကို လာချောင်း ...”

“အဲဒါ တိုးမောင် မဟုတ်ဘူး ၊ သူ့ ဝိညာဉ် ... တိုးမောင်က ညနေက တည်းက သေသွားလို့ တောင့်တင်းပြီး ကြောင်သေတာထက်တောင် ဆိုးသေးတယ် ...”

ထိုစဉ် ထွန်တုံး ထွန်တံတွေထမ်း၍ နွားနှစ်ကောင်နှင့် ထွက်လာသည့် ဦးဗလက လမ်းတစ်ဖက် ကနေ ကပ်လျှောက်သွားရင်း...

“ဟုတ်တယ် ပိန်သေး ... ဒီကောင် အကုသိုလ်တွေလုပ်ပြီး သေလို့ လားမသိဘူး ... ကြောင်သေ တာကတောင် အရှုံးပေးရဦးမယ်၊ ဘယ်အချိန်ကသေနေမှန်းလည်း မသိဘူး ... တောင့်နေတာ ...”

ဟင် ...

ဒေါ်ပိန်သေး မျက်ကလဲဆန်ပျာဖြစ်သွားကာ လဲကျနေသည့် တံခါးရွက်ကြီးကို ပြန်လှည့်ကြည့်၏။ ပြီးတော့ ဘေးဘီဝဲယာကို ကျိုးကန်းတောင်းမှောက် မျက်စိရောက်လျက် ...

“မဖြစ်နိုင်တာ ...”

“ကျွန်တော်ပြောသားပဲ ... မဆဲပါနဲ့ လို့ ...”

မိုးခြိမ့်ကပြောပြီး ခေါင်းမြီးခြုံနှင့် လှည့်ထွက်သွား၏။ ဒေါ်ပိန်သေး ဘုန်းကြီးဆွမ်းခံကြွမည့် အမှောင်လမ်းထဲသို့ လည်ပင်းရှည်ကြည့်ရင်း ထဘီစနစ်ဖက် ဆတ်ခနဲ ဆွဲမလိုက်ပြီး ...

“သေနာမိုးခြိမ့် ... သေနေရင်လည်း သေပြီလို့ တန်းပြောပါလား ...”

မိုးခြိမ့်ကိုပါ မိုးမွန်အောင်ဆဲရင်း ထဘီမ၍ အိမ်ပေါ်ပြေးတက်သွားလေသည် ။ မိုးခြိမ့် သမင် လည်ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး ရယ်နေမိ၏။

“နှောင် ... နှောင် ...”

ကြေးစည်ထုသံနီးကပ်လာတာကို သတိထားမိပြီး ရပ်ကြည့်နေမိ၏။

သံဃာတော်တွေကို ဆွမ်းလောင်းဖို့ ဒေါ်ပိန်သေး
ပြန်ဆင်းမလာသဖြင့် သူပဲ ပြန်လှည့်သွားပြီး ဆွမ်းလောင်းလျှင် ...

“ဒကာမကြီး နာမကျန်းများ ဖြစ်နေလို့ လား မောင်မိုးခြံမ့် ...”

မိုးခြံမ့် ဆရာတော်ကြီး မမြင်အောင် ခေါင်းငုံ့ရယ်မိရင်း မုသားလွတ်
အောင် မှန်သောစကားကို ရွေး၍ ...

“မှန်လှပါ ... စောင်ခြုံထဲက မထွက်နိုင်လို့ ပါ ဘုရား ...”

“အိမ်း ... အေး လာပြီကိုး ... လူကြီးဆိုတော့ ဒဏ်မခံနိုင်တော့ဘူး
ပေါ့ သာဓု ... သာဓု ... သာဓု ...”

မေတ္တာပို့ဆုတောင်းသံတွေနှင့် ဆရာတော်ကြီးက ဆက်လက်ကြွ
လေသည်။

ဒေါ်ပိန်သေး စောင်ခြုံထဲကနေ ကြေးစည်သံဝေးသွားတာကို နားစွဲရ
င်း အိမ်ရှေ့မှာ ဘယ်သူမှ မရှိတော့မှာ ကို သိနေသဖြင့် ခေါင်းမီးခြုံထား
သည့်စောင်ကို ခေါင်းအောက် ခြေထောက်အောက် ထည့်ဖိတာ အားမရ
နိုင် ...။

“အသေးမ သင်းကို တစ်ချက်လောက်ရိုက်မိလိုက်တာနဲ့ ငါ့ကိုရွံ့အိပ်
နေတာ ဒီမိန်းကလေး ...”

ကိုယ့်သမီးကိုလည်း ဒေါသဖြစ်ရ၊ သရဲလည်း ကြောက်ရနှင့် ...။

“သမ္ဗုဒ္ဓေ ... အဋ္ဌဝီသဉ္စ ဒွါရသဉ္စ သဟဿကေ ... ပဉ္စသတ သဟ
ဿနိ နမာမိ ... နမာမိ ... ဘာလဲ ... ကျွတ် ...”

ဘုရားစာဆိုရင်း တိုးမောင်မျက်နှာကြီးပဲ ပေါ်လာနေကာ ဒီနေရာမှ
ပဲ ထပ်ခါ ထပ်ခါ ...။

“ပဉ္စသတ ... သဟဿနိ ... နမာမိ ... နမာမိ ... နင့်ကြောင့် မိုးခြံ
သေနာ ...”

သင်းစောစောကပြောလိုက်ရင် သေပြီးသားလူကို ဆဲမိမှာ မဟုတ် ။

ခုတော့ ...

စောင်ခြုံထဲမှာ ချွေးဒီးဒီးကျလျက် ... ။

* * *

အခန်း (၃)

“ဟား ... ဟား .. ဟား ...”

“ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ... ရယ်ရတယ်နော် ... သရဲခြောက်မှာ စိုးတာနဲ့ ဒေါ်ကြီးပိန် တိုးမောင်ကို သွားဖူးနေတာ ...”

“ဟုတ်ပဲ ... ဟေ့ကောင်ရေ၊ တိုးမောင် အသုဘကို မြေကျရက်လည် အားလုံး သူပဲ ဒါနပြုပါရ စေတဲ့ ... ဟီး ... ဟီး ... သူဆဲတာတွေကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ အငြိုးတေးမထားပါနဲ့ စုံနေတာပဲ၊ တိုးမောင် ခြေရင်းမှာ ရပ်ပြီး တတွတ်တွတ်ပြောနေတာ ...”

လူငယ်တွေ တိုးမောင်အတွက် ယာယီစင်လုပ်နေကြရင်း ရယ်မောမဆုံးဖြစ်နေကြ၏။

လူကြီးမိဘမရှိ၊ ဆွေမျိုးမရှိမို့ တိုးမောင် အသုဘကို ရွာကုသိုလ်နဲ့ ပဲပြင်ဆင်ပေးကြရသည် ။ ဒေါ်ပိန်သေးက တာဝန်ယူလိုက်တော့ အားလုံးပြုံးစိစိ ... ။

“ဒီလောက်ကပ်စေးနဲ့ပြီး ခွကျတဲ့ အဘွားကြီးတိုးမောင်သရဲနဲ့ တွေ့မှပဲ ...”

“အံ့မာ ... တိုးမောင်ကို မီးသေသွားပေမယ့် ဒေါ်ကြီးပိန်က မိုးခြံမဲ့ကို တော့ တွေ့ရာသီချိုင်း ဓားမဆိုင်းပဲနော် ...”

ထိုအခါ မိုးခြံမဲ့ မျက်နှာ သနားစဖွယ်ဖြစ်လျက် ...

“အဟွန်း ...”

ခေါင်းပွတ်၍ ရယ်နေရင်း ...

“ဟုတ်ပကွာ ... ငါ့မှာ စောစောစီးစီး သတင်းထူးလည်း သွားပေးရသေးတယ်၊ မင်းတို့ ပဲ စဉ်းစားကြည့် ...”

“စဉ်းစားကြည့်ဖို့ မလိုဘူး ...မင်းကိုက သွားချွန်တာ အသိသာကြီး”

“ မဟုတ်ဘူး ... သူ ဒီလောက်စိတ်ကြီးတာ သရဲကြောက်လိမ့်မယ်လို့ ငါထင်မလား၊ ညတုန်းက သူ တဘုန်းဘုန်းနဲ့ လှိမ့်ရိုက်နေတာ တိုးမောင် ဟုတ်လို့ လား ... သေချာမြင်တာလားလို့ ငါကသိချင်တာ ...”

“အေး ... ဒါလည်း မေးသင့်တာပဲဟ ...”

ယာယီစင်ပြီးသွားတော့ ပစ္စည်းတွေချ၊ ခြေလက်ခါ၍ ထရပ်ကြကာ ...

“မင်းတို့ ပဲ စဉ်းစားကြည့်၊ သရဲဆိုတာ အခိုးအငွေ့လေးပဲ ရှိတာ ...”

“မင်း မြင်ဖူးလို့ လား ...”

“မမြင်ဖူးလို့ ပြောတာပေါ့ကွ... သရဲကို လူတိုင်းမြင်ရလို့ လား ...”

“ဟုတ်တယ် ... မြင်ထိုက်မှ မြင်ရတာ ...”

“ကံနိမ့်မှ မြင်ရတာလုပ် ...”

စကားတစ်ခွန်းပြောရလျှင် လိုရင်းကို ဘယ်တော့မှ တန်းမရောက်ကြဘဲ ဓာတ်တိုင်က တိုးမောင်ရဲ့ ရုပ်အလောင်းကို တည့်တည့်ကြီး မြင်နေရသည့် နေရာကနေ ကွယ်သည့်ဘက်ရွှေ့ရပ်ပြီး ...

“ကဲ ... ကဲ ... ပြင်ဆင်စရာရှိတာ ပြင်လိုက်ကြကွာ ... အလုပ်က မပါဘူး၊ အပြောတွေက များ နေပြီ ...”

“ငါသိတယ် ... ဓာတ်တိုင်တို့ အကြောက်ဇယားခင်းပြီ ...”

“ဟေ့ကောင် ... နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီးတော့ မကြောက်ဘူးလုပ်လိုက် ...”

ဓာတ်တိုင်က ခါးထောက်ရင်ကျောပြီး ခပ်မာမာ ... ။

“ထစ်ခနဲရှိ ငါ့ကိုပြောဖို့ ပဲ ... ဟွန်း ...”

“မနေ့ညကလည်း မင်းပဲကြောက်ဖူးတုန်နေတာ မဟုတ်ဘူး လား ...”

“အံ့မာ ... ငါမကြောက် ...”

“ဝုန်း ...”

“ဟ ...”

“ဘာတုံးဟ ..”

ခြံဝင်းမရှိသော ဝါးတိုင်ငုတ်တိုငုတ်စတို့ နှင့် တောင်းစုတ် ပလုံးစုတ်တွေ စွတ်ထားသော တိုးမောင်ရဲ့ မည်ကာမတ္တ ခြံစည်းရိုးလေးက အောင်ကြီးရဲ့ နမ်ချပ်ကူရိုက်ချက်ကြောင့် ဖွာခနဲ ကြွေမွ စဉ်ထွက်သွားခဲ့၏။

အိမ်ထဲမှာ နာရေးသတင်းမေးရှိနေကြသည့် လူကြီးတစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စနှင့် ဝေယျာဝစ္စ လုပ်ကိုင်နေကြသော အမျိုးသမီးတွေ ခေါင်းထောင်ကြည့်ကြ၏။

စောစောက ရယ်မောနေကြသည့် မိုးခြိမ်တို့ အုပ်စု၏ အသံတွေလည်း တိတ်ကျသွားခဲ့ပြီ ...

“ဒီသူပုန်သုံးကောင်တော့ ရောက်တဲ့ နေရာမှာ မြည်သံပေးရမှ ...”

ဝင်းအောင်က နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံပြောပြီး ယာယီစင်ကို တိုင်ရိုက်ထားသည့် နေရာရွှေ့ဖို့ မေးဆတ်ပြသည်။ ။ အောင်ကြီးတို့ ညီအစ်ကိုကို မဆက်ဆံချင်ကြသည် မို့ အားလုံး အလုပ်ကိုယ်စီရှာကြလျက် ...

“ဒုန်း ...”

တောင်ကြီးက သူတို့ ဖြတ်တောက်ဖယ်ထားသည့် ဝါးခြမ်းပုံပေါ် သူ့ရဲ့ ဝါးသဲတုတ်တိုနှင့် ဆောင့်တိုက်လိုက်ပြီး ...

“ရယ်ကြပါလား ခုနလို ...”

သူတို့ ကိုကြောက်ပြီး ငြိမ်သွားကြသလိုလို စိန်ခေါ်သံနှင့် ...

“သူများ အသုဘကို လာပြီး ဟေးလားဝါးလားနဲ့ ... ဟွန်း ...”

မိုးခြိမ့်ကတော့ နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်စေ့သွားကာ ...

“ဟုတ်တယ်ကွာ ... မင်းတို့ ကလည်း သူများ တွေငိုမလို့ လာတာ မရယ်ကြနဲ့ ...”

“ဟေ့ကောင် ...”

တောင်ကြီးက လက်မြန်သလောက် မိုးခြိမ့် အင်္ကျီရင်ဘတ်စကို ဆောင့်ခနဲ ဆွဲပင့်လိုက်ကာ ...

“မင်းက ဘာကောင်လဲ ...”

ရန်ဖြစ်ပြီထင်ကာ ငြုတ်တို့ မျက်လုံးပြူးသွားကြသည်။ ။ အောင်ကြီးတို့ ညီအစ်ကိုက ဖြစ်ပြီဆို သွေး ထွက်သံယို မဖြစ်ဘဲ မပြီးတတ်သဖြင့် အိမ်ထဲကလူတွေပါ မိုးတိုးမတ်တတ်တွေ ထရပ်ကုန်၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ...”

အိမ်ထဲဝင်တော့မည့် အောင်ကြီးနှင့် ချက်ကြီးတို့ က

ပြန်လှည့်လာကြပြီး မိုးခြိမ့်နဲ့ တောင်ကြီးကို တြိဂံပုံနေရာယူ၍ ဝိုင်း၏။

“ဒီကောင်လေ ...”

မေးဆတ်ပြပြီး တောင်ကြီးက ခပ်မဲ့မဲ့အံ့ကြိတ်၍ ...

“တော်တော်လူပါးဝတာ ... ရုပ်ကိုကြည့် ...”

အင်္ကျီဆွဲခံထားရပေမယ့် မိုးခြိမ့်မျက်နှာက ပျာယာခတ်ခြင်းမရှိဘဲ ရန်းရင်းဆန်ခတ်မရှိဘဲ အေးဆေးရှိနေတာကို အောင်ကြီးက မျက်မှောင်ကုတ်၍ ...

“လွှတ်လိုက် ...”

“အောင်ကြီး ... ဒီကောင်က ..”

“လွှတ်လိုက်ဆိုကွာ ...”

နှစ်ခါပြောမှ တောင်ကြီးက အင်္ကျီစကို ဆောင့်လွှတ်လိုက်၍ ...

“ပညာပေးလိုက်စမ်း ...”

ဟု အမိန့်တစ်ရပ်ထုတ်၏။ အောင်ကြီးက ရှေ့ထပ်တိုးလိုက်ပြီး နမ်ချပ်ကူကို တဆဆနှင့် ...

“မိုးခြိမ့် ...”

“

“မင်း ... ဘာပြောလိုက်တာလဲ ပြန်ပြောစမ်း ...”

“ကျုပ်တို့ ပြောနေတာတွေ အများကြီးပဲ ဘယ်ကစပြောရမလဲ ...”

မေးခွန်းပြန်ထုတ်ရင်း ကြေမ့ရုံရွဲ့သွားသည့် အင်္ကျီကို ဆွဲချပြုပြင်သည် ။ တောင်ကြီးနဲ့ ချက်ကြီးတို့ က မျက်နှာတွေ ဒေါသတွေ ဟု နုံးဟု နုံး

တောက်လောင်လာကြ၏။

ဒီကောင့်ကို ညီမ ဖြစ်သူက ကြိုက်နေသည် ။ သူတို့ တွေ ရိုက်မောင်း ပုတ်မောင်းတားမြစ်ထားလို့ သာ ရှေ့မတိုးခဲ့ပေမယ့် ...

“ကိုကြီးတို့ သူ့ကို သွေးထွက်သံယို တစ်ခုခုလုပ်ခဲ့ရင်တော့ သူ့မှာ ဒဏ်ရာတစ်ချက်ဖြစ်ရင် နီတြာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒဏ်ရာတစ်ခုရအောင် ပြန်လုပ်မယ်၊ သူ့ကို အသေသတ်ပစ်လိုက်ရင် နီတြာလည်း ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် သတ်သေပြီပဲ၊ မလုပ်ဘူးထင်ရင် လုပ်ကြည့်ကြပေါ့ ...”တဲ့ ...

နီတြာစိတ်ကိုသိနေကြသဖြင့် သူတို့ ဒီလောက်ထိ မျှသိပ်နေခဲ့ကြ တာဖြစ်သည် ။

“တောက် ... ဒီကောင့်ကို ငါတို့ လွှတ်ထားလို့ မရတော့ဘူး တောင်ကြီး”

“ဟုတ်တယ် ...”

ချက်ကြီးနဲ့ တောင်ကြီး ရှေ့တိုးလာကြသည် ။ ထိုစဉ် လူကြီးဦးထွေး နှင့် ရွာထဲက လူကြီး တစ်ယောက် ခပ်သုတ်သုတ်ဝင်လာကြကာ ...

“ဟေ့ ... နေကြဦး ... နေကြဦး ဘာဖြစ်ကြတာလဲ ...”

“မင်းတို့ ကွာ ... အသုဘအိမ်မှာ တောင် မဆင်မခြင် ...”

“မောင်အောင်ကြီးတို့ နာရေးသတင်းမေးလာတာမို့လား ... လာကြ အထဲကို ...”

အောင်ကြီးတို့ ညီအစ်ကို ဒီဘက်ကို သွားကြသည် ကြားသဖြင့် အချိန်မီလိုက်လာကြတာမှန်းလည်း သိသာကာ ...

“မိုးခြံမို့တို့ လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ကြ ...”

အောင်ကြီးနဲ့ မိုးခြိမ့် မျက်လုံးချင်းဆုံသွားကြသည်။ ။ အောင်ကြီးက အသက်သုံးဆယ်ကျော်ပြီ ဖြစ်ကာ ဘယ်လောက်ကျော်နေမှန်းတောင် မ သိပေ။

နီတြာက ညီမဆိုပေမယ့် သမီးလေးတစ်ယောက်လို ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့တာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူ ဘယ်လောက်မိုက်ရိုင်းပါစေ၊ မိုးခြိမ့်နဲ့ ပတ်သက်လာလျှင် ညီမ မျက်နှာလေးကြောင့် လက်တွန့်သွား တတ်၏။

မျက်လုံးချင်းဆုံစဉ်မှာ ဖွင့်ချမရနိုင်သော ဒေါသမီးလျှံတွေက သူ့မျက်လုံးထဲမှာ အလျှံတငြီးငြီး တောက်လောင်နေခဲ့၏။ မိုးခြိမ့်ကတော့ စိုက်ခနဲ တစ်ချက်သာ ကြည့်မိပြီး မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။ ။

သူတို့ ညီမကို ကြိုက်မိမှ တော့ သူ့အစ်ကိုတွေကို စိန်ခေါ်နေလို့ ဖြစ်မလား ... ။

ထိုစဉ် သူ့မျက်နှာလွှဲလိုက်သည့်ဘက်မှာ အောင်ကြီးတို့ အိမ်က ကောင်လေးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။ သူက ဖိုးဝင်းဖြစ်ကာ ထမင်းချက်ပြုတ်ပေးသည့် ဒေါ်ဝင်း၏ မြေးလေးဖြစ်ကာ ဆယ့်သုံးနှစ် လောက်ပဲ ရှိသေးသည်။ ။

သူ လှည့်ကြည့်တာကို ချုံကွယ်ကနေ စောင့်နေပုံပေါ်ကာ သူကြည့်လိုက်တာနှင့် ခြေဟန်လက် ဟန်တွေလုပ်ပြပြီး အချက်ပေးလေသည်။ ။

မိုးခြိမ့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း ပျော်သွားသည်။ ။ ဖိုးဝင်း လှစ်ခနဲ ပြန်ပြေးသွားသော်လည်း ၊ ဖိုးဝင်းရဲ့ အချက်ပြမှုကို အနောက်ကနေ လှမ်းမြင်လိုက်သည့် ကျောက်ဒိုးက အသုဘဝင်းထဲကို ကမန်းကတန်း ဝင်လာပြီး ...

“မိုးခြိမ့် ... မင်း မသွားနဲ့ နော် ...”

အလုပ်လုပ်သလိုလိုနှင့် အနားမှာ လာကပ်ပြောနေ၏။ ဘေးမှာ ကပ်လျက်ရှိနေသည့် ငြိမ့်က နားစွဲထားသဖြင့် ...

“ဘာလဲ ဘယ်ကိုလဲ ...”

“ဒီကောင့်ကို တားထားဦး၊ ဟိုအိမ်ကိုသွားလိမ့်မယ် ...”

ငြိမ့်တို့ ကို သတိပေးထားခဲ့ပြီးမှ အသုဘရှိတဲ့ ဘက်သွားပြီး သတင်းလာမေးသလို ဘာလိုလို ခဏနေ၏။ ပြီးတော့ အကြည့်တစ်ချက်နှင့် ထပ်သတိပေးပြီး ပြန်ထွက်သွားခဲ့သည်။

“မိုးခြိမ့် ... မင်း ...”

ငြိမ့် သတိပေးစကားပြောမလို့ ဟလိုက်ကာမှ ချက်ကြီးနဲ့ တောင်ကြီးက ဒီဘက်လှည့်ပြီး စူးစိုက် ကြည့်နေကြသဖြင့် နှာခေါင်းနှိုက်သလိုလို ပါးကုတ်သလိုလို ပါးစပ်ကိုကွယ်၍ ...

“ဒီလူတွေ ခဏပဲနေပြီးပြန်မှာ၊ တော်ကြာ မင်း အပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းနဲ့ ကွဲသွားလိမ့်မယ် ...”

“မကျဉ်းပါဘူး ... သူတို့ ခြံကြီးလောက်ကျယ်တာ သူတို့ ခြံပဲရှိတာ”

“ဟိတ်ကောင် ... ကျွတ် ...”

မိုးခြိမ့်က ပြုံးစိစိမျက်နှာနှင့် လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ပွတ်ခါပစ်သည်။ ပြီးတော့ အိမ်ထဲဘက်ကို လှည့်လိုက်ကာမှ အတည်အတုံဖြစ်ပြီးသည့် မျက်နှာနှင့် ...

“ဘကြီးထွေး ကျွန်တော့်ကို အမေခေါ်လို့ တဲ့ အိမ်ခဏပြန်လိုက်ဦးမယ် ...”

အိမ်ထဲမှာ ရှိသည့် လူတွေ အကုန်လှည့်ကြည့်ကြ၏။ ဦးထွေးကလ

ညင်း ဘယ်သူလာခေါ်တာလဲ ဆိုသည့် အကြည့်တစ်ချက်အပြင်ကိုရောက်
သွားသေးသည်။ ပြီးမှ ...

“အေး အေး ... သွားလေ ... မင်း ထမင်းတော့ မစားခဲ့နဲ့ နော် ...
ဒီမှာ မင်းတို့ အတွက် ကြက်သားဟင်းနဲ့ ပဲနီလေးဟင်းချို့ ချက်ခိုင်းထား
တယ် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ...”

အောင်ကြီးတို့ ညီအစ်ကိုတွေကတော့ မိုးခြိမ့်ထွက်သွားတဲ့ ဆီ လည်
ပင်းတွေလိမ်အောင် လိုက်ကြည့်နေကြ၏။

“ဒီကောင်တော့ ခက်တော့တာပဲကွာ ...”

သူတို့ ဆီမှာ ဘယ်သူမှ အာရုံမရှိတော့မှ ငါ့ သက်ပြင်းကြိတ်ချပြီး
ညည်း၏။ ဓာတ်တိုင်က ခုမှ သဘောပေါက်သွားကာ ...

“ဟို ... ဟိုအိမ်ကို သွားတာလား ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆိုမှ ...”

“ဟာ ... ဒီကောင်လုပ်ပြန်ပြီ ကြည့်စမ်း ... ဒီတစ်ခါ ဆိုရင်တော့ သူ
ကို ညှာမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

သူတို့ လူစုတွေ နီတြာက လှမ်းခေါ်လိုက်သည့် ကိစ္စကို
အားလုံးသိသွားသည် နှင့် မျက်စိမျက်နှာ တွေ ပျက်နေကြတော့သည်။ ။
တိုးမောင်ရဲ့ အလောင်းကို ယာယီစင်ပေါ်ရွှေ့တင်လိုက်ကြပြီး နောက်
ဖေးမှာ ခြေတွေလက်တွေ သွားဆေးနေကြစဉ် သူတို့ ဒါကိုပဲ ပြောနေကြ
မိကာ ...

“တော်သေးတာနော် ... ဟိုသတ္တဝါတွေ သေချာဖင်ချထိုင်နေကြလို့

...

“ကြည့်ရတာ တကယ်နာရေးသတင်းလာမေးတာ ဖြစ်မယ်ကွ၊ သူတို့ လိုလူတွေက လူမှုရေးတွေ ဘာတွေ သိလို့ ...”

“လူမှုရေးသိတာ မဟုတ်ဘူး အဲဒါ ... သူတော်ချင်း သတင်းလွေ့လွေ့ တဲ့ ... ကြက်သမား ဖဲသမားကို လူမိုက်က မိတ်ဆွေဝတ္တရားလာကျေ တာ ...”

“ဘယ်ကောင်လဲကွ ... ငါ့ကို ...”

“ဟာ ... မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ရပါဘူး ...”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

သူများ အတင်းပြောနေပြီး ခြောက်မှန်းလှန့်မှန်းမသိဘဲ ထိတ်ထိတ် ပျာပျာလှည့်တောင်းပန်သည့် ဓာတ်တိုင်ကြောင့် လှကျော်က လက်ဖဝါး ချင်းပွတ်ပြီး ရယ်၏။

“ဟိုး ... ဟိုး ... တိတ်တော့ ...”

ငြိမ့်က လက်ညှိုးတထောင်ထောင်နှင့် တိတ်ဖို့ ပြောကာ ...

“မသာအိမ်မှာ ရယ်နေရင် ပြဿနာရှာမယ့် လူတွေရှိတယ် တိတ်ကြ တော့ ...”

“ဟုတ်တယ် ... ငါတို့ က မိုးခြံမို့လို ငမိုက်သား မဟုတ်ဘူး ၊ မတူရင် မတူဘူး၊ အရှုံးပေးရင် နှလုံးအေးတယ် ...”

“နှလုံးအေးမှာ ပေါ့ ... မင်း ဘယ်တုန်းက အတွင်းခံဝတ်လို့ လဲ ...”

“ဟေ့ကောင် ...”

“ဒီမှာ လေ ...”

စိုးဆွေက ဓာတ်တိုင်ရဲ့ ရင်ဘတ်ကြီးကို ဖျန်းခနဲပုတ်ပြ၍ ...

“စွပ်ကျယ် ဘယ်တုန်းကမှ မဝတ်ခဲ့တာ မဟုတ်လို့ လား ...”

“စိုးဆွေ ... မင်းနော် ... မင်း ...”

“အခု မျက်နှာသစ်လိုက်တာ ရင်ဘတ်တွေပါ စိုကုန်တော့ ပိုတောင် အေးဦးမယ် ...”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

ဓာတ်တိုင် မျက်နှာ မအီမလည်ကြီးက အိမ်ရှေ့ဘက်ကိုအလှည့် ...

“ဟာ ... သွားပြီ ...”

“ဘာတုံး”

ဓာတ်တိုင်ဖျတ်ခနဲ ထိုင်ချလိုက်ကာ ကိုယ်ကိုကွယ်လိုက်ပြီးမှ အိမ်
ရှေ့ကိုလေးဖက်ထောက် ချောင်းသည် ။ ပြီးတော့
ကမန်းကတန်းထရပ်ပြီး ...

“ဒေါ်ကြီးညို ...”

“ဟင် ...”

“ဘယ်မှာ တုံး...”

“လာနေပြီ ...”

“သေပြီ ... သေပြီ ... လုပ်ကြဦး ... ဟိုကောင်တွေ ရိပ်မိသွားရင်
တော့ ...”

“လုပ်ကြဦးဟ ...”

သူတို့ နောက်ဖေးမှာ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိတွေ ဖြစ်ကုန်ကြစဉ်

ငြုပ်ပုဆိုးကမန်းကတန်း ပြင်ဝတ်ရင်း အပြင်ကို အပြေးတစ်ပိုင်း ထွက်သွားခဲ့ပြီး ...

“ဟာ ... ဒေါ်ကြီးညိုပါလား ...”

“အေး ... ငါ့သား ...”

“ဒေါ်ကြီးညို ခေါ်ခိုင်းတယ်ဆိုလို့ ပြန်သွားပြီလေ၊ ကျွန်တော်ထင်တယ် ... ပြောတဲ့ လူကလည်း သေချာမပြောဘူး၊ ဒေါ်ကြီးညိုက ဆရာတောင့်ဆီမှာ မှီလား ...”

“ငါ ...”

ငြုပ်က ပုဆိုးဖြန့်နေတာ မပြီးနိုင်ဘဲ အောင်ကြီးတို့ ဘက်ကို ကျောခိုင်းမိအောင် အလှအယက်တွေ ထွက်သွားလိုက်ပြီး ဒေါ်ညိုကိုလည်း မျက်ခုံး မျက်လုံးတွေ စုံအောင် အချက်ပြ၍ ...

“သူက အိမ်ကခေါ်တယ်မှတ်ပြီး အိမ်ပြန်သွားပြီ၊ အခု လွဲ လာပြီမို့လား ... အဲဒါ သူ့ရှာ ကိုယ့်ရှာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ က ထမင်းစားဖို့ သူ့ကို စောင့်နေရတော့မယ် ...”

“ဟေ ... အဲ့ ... ဟုတ်လား ...”

ဒေါ်ညို သဘောပေါက်သွားကာမှ အောင်ကြီးတို့ ဆီ ထပ်မကြည့်မိအောင် မျက်နှာ လွဲနေရကာ ...

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် ...ငကိုက သေချာမမှာ လိုက်မိတာ သွားမယ်နော် ... ငါချက်ချင်း ပြန်လွှတ်လိုက်ပါမယ် ...”

အောင်ကြီးတို့ ညီအစ်ကိုကို ထိတ်လန့်ပြီး ခြေလှမ်းတွေလည်း မှားကုန်ကာ ...

“ဪ ... နေဦး ငါ့သား ဒီပြန်ရောက်လာရင်လည်း ငါ့ဆီ ပြန်ခဲ့ဦး
လို့ နော် ...”

ချက်ကြီးနဲ့ တောင်ကြီးတို့ ကတော့ သူတို့ မျက်နှာတွေကို ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ အ
ကဲခတ်ကြည့်နေကြဆဲ ...။

* * *

အခန်း (၄)

“ပြန်တော့လေ ...”

“ဘာလို့ ပြန်ရမှာ လဲ နီတြာရယ် ... တွေ့ခွင့်ရဖို့ ဆိုတာ လွယ်တာကျလို့ ...”

ပြောရင်း မိုးခြိမ့်က ပြတင်းပေါက်ပေါင်ပေါ်ထိုင်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ ခြေထောက်တစ်ဖက်နဲ့ ပိတောက်ကိုင်းကို လှမ်းကန်ထားလိုက်ကာ ...

“မေးတာဖြေပါဦး ... ညကျရင်တွေ့ကြမလား ...”

“ညဘက်တွေ့ဖို့ ကမဖြစ်နိုင်ပါဘူး မိုးခြိမ့်ရယ်... ခုလည်း ကိုကြီးတို့ တွေ့သွားရင် နင်သေလိမ့်မယ် ပြန်ပါတော့ ...”

“လာရင် ပြန်မှာ ပေါ့ ...”

“လာမှ ပြန်လို့ နင်လွတ်မယ် ထင်နေသလား ...”

“ငါပြေးနေကျပါဟာ ... ပူမနေပါနဲ့ ... ဒီမှာ နီတြာ ...”

“ဟဲ့ ... ဪော် ... လွတ်စမ်းပါ ...”

ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးက နှစ်ထပ်နှစ်ဆောင်ပြိုင်ကြီးဖြစ်သည် ။ တစ်ခြံလုံးမှာ သက်ရင့် ပင်အိုကြီးတွေ ရှိနေကြလျက် အိမ်နားကပ်လျက်မှာတော့ တစ်ပင်မှ မရှိပေ ...။

နောက်ခန်းထောင့်က ပိတောက်ပင်ကြီးကိုတော့ ပိတောက်ပင်ကိုချစ်တတ်သော နီတြာက အပင် နားနီးသည့်အခန်းကိုပါ ပြောင်းလာသောကြောင့် အောင်ကြီးက ရှင်သန်ခွင့် ပေးခဲ့တာ ဖြစ်၏။

ခုလိုသာ ဒီအပင်အားကိုးနဲ့ မိုးခြိမ့် သူ့ညီမအခန်း ပြတင်းပေါက်ထိ ကျူးကျော်လာတွေ့နေတာကို သိခဲ့လျှင် အောင်ကြီးတို့ တွေ ဘယ်လိုနေမလဲ ...။

“မိုးခြိမ့် ...”

“ဟင် ...”

“ဘာလဲ ... နင် ပြုတ်ကျရင် ငါပါကျအောင် အသေဖက်ထားတာလား ...”

“မဟုတ်ပါဘူး ... တော်ကြာ ငါ့ကို တိုးမောင်လို သရဲက လာတွေ့တယ်ထင်မှာ စိုးလို့ သရဲ မဟုတ်ကြောင်း လက်တွေ့ပြတာ ...”

“သွားစမ်းပါ ... ရုပ်ကြီးကိုက ...”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

ပြောမယ့်သာ ပြောနေပေမယ့် တိုးမောင် နာမည်ကြားလိုက်ကာမှ နီတြာ စိုးရိမ်စိတ်ဝင်သွားမိကာ မိုးခြိမ့် ခါးကိုပြန်ဆွဲသလို ဖက်ထားလိုက်မိ၏။

အစ်ကိုတွေက အသက်တွေကြီးသလောက် ထွားကျိုင်းကြသည် ။ သူမကတော့ ပုတိုက်တိုက်လုံး လုံးလေး ဖြစ်၏။ မိုးခြိမ့်က သူမပါးလေးကို အသည်းယားသလို လိမ်ဆွဲရင်း “အရမ်းချစ်ဖို့ ကောင်း” လို့ ပြောတတ်သော်လည်း မိုးခြိမ့်က သူမထက်ပိုချောပြီး ကြည့်ကောင်းနေတာကို စိတ်မချနိုင် ... ။

ထို့ပြင် ကိုယ့်ရွာမှာ ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်ရွာမှာ ဖြစ်ဖြစ် အလှူပွဲ နတ်ပွဲ ဘယ်ပွဲမျိုးရှိရှိ ကာလသားအုပ်စု တွေကတော့ သွားကြတာပဲ ဖြစ်ကာ အုပ်စုထဲမှာ ထင်းနေတတ်သော မိုးခြိမ့်က ရှေ့ဆုံးက ...။

သူမကတော့ ဘယ်မှ လည်း သွားလာလည်ပတ်ခွင့်မရ ...။ သွားခွင့်ရတော့လည်း အစ်ကိုတွေ ရှေ့နောက် ဝန်းရံနေကြပြီး ကိုယ့်ချစ်သူကို မြင်လို့ မှ လက်လေးပြေးတွဲခွင့်မရ ...။

မိုးခြိမ့်က သူမကိုဆို ငယ်ငယ်တည်းက ထုရိုက်ခံပြီး စသည် ။ လူကြီးတွေ ဝင်ပါ လာပြီး ရိုက်နှက် ဒဏ်ပေးခံရတဲ့ အထိ အစသန်သည် ။

ဒါပေမဲ့ သူမကလည်း ငိုခြင်းရယ်ခြင်းတွေ ဘာတွေဖြစ်ဖြစ် မိုးခြိမ့်ကိုမှ မတွေ့ရလျှင် ကစားဖော်တွေ ရှိနေလည်း ဒီတိုင်းဘေးထွက် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေခဲ့တာ ဖြစ်၏။

ဒီလိုသံယောဇဉ်တွေနှင့် မိုးခြိမ့်ခမျာ သူမကိုသာမက အောင်ကြီးတို့ သုံးယောက် ချွန်တွန်းလုပ် သမျှကိုလည်း ခါးစည်းခံရသေးသည် ။

ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ချက်ကြီးနဲ့ တောင် အရွယ်ကမညီသေးပေ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ဖွဲ့တည်း ကစားဖော်ထဲမှာ ချက်ကြီးလည်း ပါ၏။ မိုးခြိမ့်က အနိုင်ကျင့်ခံတတ်သည့် အကျင့်မရှိသလို သူ့ရှေ့မှာ သူများကို အနိုင်ကျင့်နေရင်လည်း မကြိုက် ...။

ချက်ကြီးက အစ်ကိုတွေအားကိုးနှင့် မိုးခြိမ့်ကိုလည်း ချွန်တွန်းလုပ်သလို တခြားလူတွေ အပေါ် မှာ လည်း နိုင်လိုမင်းထက် ပြုရတာကို ဝါသနာကြီးသည် ။

ထိုအခါ အစ်ကိုတွေကတစ်ဖက်၊ မိုးခြိမ့်က တစ်ဖက်မှာ နီကြာက

မိုးခြံခွဲဘက်မှာ အမြဲ ...

“နီတြာ ... နင့်ကို အဲဒီကောင်က ဆံပင်နီ ကျိုးတိုးကျဲတဲနဲ့ အင်္ဂလိပ် အဘွားအိုမလို့ ကွယ်ရာမှာ အတင်းပြောနေတာ ...”

ချက်ကြီးက နှစ်ယောက်ကြားမှာ မရမကသွေးခွဲဖို့ ကြိုးစား၏။ မိုးခြံ ခွဲ ဒီလိုစနောက်နေကျမို့ ကွယ်ရာမှာ ပြောမှာ ပဲဆိုတာလည်း နီတြာက သိသည် ။

သို့သော် အစ်ကိုတွေက မိုးခြံနဲ့ မပေါင်းစည်းရေးကို ရည်ရွယ်တို့ ထောင် နေကြမှန်း သိသောကြောင့် ဘာပြောပြော မယုံသလို ခေါင်းခါ ၏။ နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ပြီ ဆိုရင်တော့ မိုးခြံကို အသေထု တတ် လေသည် ။

“ဘာလဲ ... နင်မဟုတ်လို့ လား ...”

မိုးခြံကလည်း မငြင်းဘဲကျောကော့ပြေးရင်း ဒေါသဖြစ်အောင် ပြောနေသေးသည် ။ ပြီးတော့ ...

“နာ လာပြီနော် နီတြာမ ... ငါ အတင်းပြောတာ မဟုတ်လို့ နင့်အစ် ကိုတွေ ကြားတာပေါ့ ... တော်တော့ဆို ငါပြန်ထိုးလိုက်ရင် နင်သေ တော့မယ် ...”

လက်သီးဆုပ်ကြီး တရွယ်ရွယ်နှင့် နီတြာမကို သူ သည်းခံမြတ်နိုး လာခဲ့တာ ဒီနေ့ထိ ... ။

“မိုးခြံ ...”

“ဟင် ...”

“နင် ငါ့ကိုကြည့်ပြီး ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ ...”

“နင်ကရော ...”

“ငါ့စိတ်တွေ ဟိုငယ်ငယ်တုန်းက ငါတို့ အတူဆော့ကစားခဲ့ကြတဲ့ အချိန်တွေကို ပြန်ရောက် သွားတာ ...”

“ငါရောပဲ ...”

“တကယ် ...”

“အင်း ...”

“မိုးခြံ ...”

“ပြောဆိုမှ ...”

“နင် ငါ့ကို ချစ်သေးရဲ့ လား ... မှန်မှန်ပြော ...”

“မချစ်ဘဲနဲ့ နင့်အစ်ကိုတွေ လက်သံပြောင်တာ သိသိကြီးကို ဒီထိလာ တွေ့စရာလား ...”

နှစ်ယောက်သား ပြတင်းတံခါးရဲ့ တစ်ဖက်စီကနေ “အေ”ပုံသဏ္ဌာန် ဒေါက်ခွလေးကို ဖက်တွယ် ထားမိကြကာ မိုးခြံကသာ ပိတောက်ကိုင်းကြီးကို ခြေကန်မထားနိုင်လျှင် ပြုတ်ကျသွားမည့် အမြင့် က နည်းတာ မဟုတ် ... ။

ထို့ကြောင့် နီတြာက မိုးခြံခါးကို အထဲကနေ အသေဖက်ထားကာ ...

“မိုးခြံ ...”

“နင့်ပခုံးကို ငါဖက်ထားတယ်လေ၊ ခုနေ နင့်အစ်ကိုသုံးယောက်စလုံး ခြေကန်ဆွဲကြရင်တောင် ငါတို့ ပြုတ်ထွက်သွားဖို့ မလွယ်ဘူး ...”

“ငါ့ကို နင် တကယ်မလွှတ်တမ်းဖက်ထားမယ်ပေါ့ ...”

“အေးလေ ... ခုနေ လွတ်လိုက်ရင် ငါ ပြုတ်ကျမှာ ပေါ့ ...”

“ဟယ် ... ကြည့်စမ်း ...”

“ဟာ ... ဟ ... မလွတ်ရဘူးလေ ... ငါပြုတ်ကျတော့မယ် ...”

“သေပေါ့ ...”

နီတြာက လွတ်၍ အိမ်ထဲလှည့်ဝင်သွားသဖြင့် မိုးခြံ မိန်းမယိုကျန်ခဲ့ရင်း အခန်းထဲကို ခုန်ဆင်း ချလိုက်၏။

“ဝင်ချင်လို့ မဟုတ်ဘူး နော် ... ပြုတ်ကျသေသွားရင် သေတဲ့ လူက မသိတော့ဘူး ... ကျန်ခဲ့တဲ့ ကောင်မလေး အိပ်ခန်းထဲထိ ရည်းစားကိုခေါ်တွေ့တယ် ဆိုပြီး ...”

“မိုးခြံ ... နင်နော် ... သွား ... ခုထွက် ...”

“ဘာလဲ ... ပြောပြတာ ...”

“မပြနဲ့ ...”

“မပြပါဘူး ... ရှက်စရာကြီး ...”

“ကြည့်ပါလား ...”

“မကြည့်ချင်ပါဘူးဟာ ... ငါ့ကို အရေးပေါ်ခေါ်တွေ့တာဆိုတော့ နီတြာမ ပြင်ဆင်ချိန် မရရှာဘူး၊ သနပ်ခါးမပါ အင်္ကျီကအနွမ်းနဲ့ ...”

နီတြာက တကယ်ကြီး ပြန်ငုံကြည့်၏။ ပြီးတော့ မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ ခူးထောက်လေး ပြေးထိုင်ပြီး မှန်ကြည့်၍ ...

“အဲဒါ ငါပြင်ဆင်ထားတာပဲ ...”

ပြောပြီး သူ့ရှေ့ကို ပြန်ထလာကာ ...

“ငါ တကယ်မလှဘူးလားဟင် ...”

“အင်း ... အရှိအတိုင်းပါပဲ ...ဒါပေမဲ့ အားမငယ်ပါနဲ့
ကြည့်ပျော်ရှုပျော် ရွက်ကြမ်းရေကျို လောက်တော့ ...”

“မိုးခြံ့ ...”

“ဟာ ... အော်တယ် ကြည့်စမ်း ...”

ဒါကျတော့ မိုးခြံ့ ပြူးတူးနှင့် နီတြာပါးစပ်ကို လက်ဝါးနှင့် ဖိပိတ်၏

။

“ဖယ် ...”

နီတြာက အတင်းပြန်ဆွဲဖယ်လျှင် နှစ်ယောက်သား လုံးထွေးသတ်ပု
တံနေရကာ ...

“အပြင်ကလူတွေ ကြားကုန်လိမ့်မယ် ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ...”

“ဒါကျတော့ ကြောက်တတ်တာတွေ မဖုံးနိုင်တော့ဘူးလား ...”

“ဘယ်တုန်းကများ မကြောက်တတ်ပါဘူး ပြောမိလို့ လဲ ...”

နီတြာကိုယ်လေးကို ဖက်ထားပြီးမှ နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ ကပ်ဖိထားသ
ည့် လက်ကို အသာလေး ဖယ်ပေး လိုက်ရင်း ...

“ကြည့်ပါဦးကွာ ... မျက်ရည်တွေ လည်လို့ ...”

“ဘာလည်တာလဲ ... ကျနေတာ ... ဒီမှာ မတွေ့ဘူးလား ...”

“ဟုတ်လား ... ပြ ...”

“မိုးခြံ့နော် ... နင် ..”

ရင်ဘတ်ကိုထုပစ်လိုက်တော့ ထိုလက်လေးကိုပါ ဖမ်းဆုပ်ထားလို

ကံကာ ...

“ချစ်လို့ စတာ ဘာဖြစ်တာလဲ ... ခဏလေးတွေ့ရတာကို ခင်ဗျားမျက်ရည်တွေသုတ်ပေးပြီး ပြန်ရမှာ လား ... ပြော ...”

“နင် ငါ့ကို ငိုအောင် နှိပ်စက်တာပဲ ... သုတ်ပေးပေါ့၊ ပြောစမ်းပါ နင် လူကြီးတူမတွေထဲက ဘယ်သူနဲ့ လဲ ...”

“ဟား ...”

“ဘာ ... ဟားလဲ ... ကိုတိုးမောင် အသုဘမှာ လည်း ကူညီတဲ့ ယောကျ်ားလေးတွေကို သန္တာတို့ ညီအစ်မတွေပဲ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးကြတာ နင်တို့ က တစ်နေကုန် တစ်ညလုံး ...”

“ဘယ်ကလာ ... သူတို့ ကအထဲမှာ ငါတို့ ကအပြင်မှာ အဝေးကြီး”

“ကိုတိုးမောင်အိမ် ပိစိကွေးလေး နေမလုံ ရေမလုံက အထဲနဲ့ အပြင်ခြားနားနေတယ် ဆိုတာ မရှိဘူး ...အပိုတွေပြောမနေနဲ့ ...”

“ကိုတိုးမောင် အိမ်လည်း သိလိုက်တာပဲလား ... တော်သေးတာပေါ့ အိမ်ထဲကနေ အပြင်မထွက် ရလို့ ...”

“နင်နော် ... ငါ့ကို စကားမလွှဲနဲ့ ...”

ပြောပြီး မျက်ရည်ကို လက်ခုံနဲ့ ပွတ်တိုက်သုတ်ပစ်၏။ သို့သော် နောက်ပါးတစ်ဖက်ကျမှ မျက်နှာလေး မော့ပေးကာ ...

“နင့်ကြောင့် ငိုရတာ ... နင် သုတ်ပေး ..”

“အချောခံချင်တယ် ဆိုလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေါ့၊ အလျော်အစား တွေ မထည့်စမ်းပါနဲ့ ...”

“ထည့်ရမှာ ပေါ့ ...ငက မျက်ရည်လွယ်တဲ့ သူမှ မဟုတ်တာ

နင့်ကြောင့် ...”

“ကဲပါ ... သုတ်ပေးပါမယ်၊ အလျော်အစားဆိုလည်း အရှုံ့ပေးပါတယ် ခင်ဗျားကို ... ဟွန်း ... ရည်းစားဖြစ်နေတော့လည်း ...”

သူမရဲ့ မေးဖျားလေးကို မော့ယူပြီးကာမှ ...

“ဘယ်မှာ လဲ ... ဒီဘက်မှာ မျက်ရည်မရှိဘူး ...”

“ဟုတ်လို့ လား ...”

“တကယ်ပြောတာ ... တစ်ဖက်တည်းပဲကျသေးတယ် နှစ်ဖက်ကျအောင် နည်းနည်းလောက် ထပ်ဖြည့်ဖို့ လိုဦးမယ် ...”

“မိုးခြံ့ ...”

“တကယ် ... အဟုတ်ပြောတာ ...”

“ကဲ ... အဲဒါ ဟုတ်ဦး ... ဟုတ်ဦး ...”

မျက်ရည်ကြောင်းကို တကယ်ရှာမတွေ့တာပေမယ့် သူမကလည်း သူမကိုယ်သူမ သိနေပေမယ့် ရန်ဖြစ်နေကျမို့ မဖြစ်ရမနေနိုင် ... ။ ပြီးတော့လည်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားမိကြကာ ...

“ငါတို့ ရဲ့ ခြံကြီးထဲမှာ သရက်ပင်တွေပြည့်နှက်နေတာ ငါတို့ အတွက်ကောင်းသားပဲနော် ...”

“အင်း ...ဒါပေမဲ့ ဟိုအပင်က ပိတောက်ပင်ဖြစ်နေတာ ခက်တယ် ...”

“ခုထိတော့ ကျိုးမကျသေးဘူးလေ ... နောက်လည်း သိပ်စိတ်ပူဖို့ မရှိပါဘူး ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... နင် ငါ့ဆီ လာတွေ့မှာ လား ...”

“ဟင့်အင်း ... ငါနင်နဲ့ ခွဲမနေနိုင်ဘူး ...”

“ရန်မဖြစ်ရရင် မနေနိုင်တာဖြစ်မယ် ...”

“ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာ ပေါ့ ... နင် ငါ့ကို အကြောမပေးဘဲ အနိုင် လုတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နိုင်သွားရင်လည်း ပြန်လျှော့ပေးတယ် ...”

“မကောင်းတတ်တာတွေ ရှိတယ်လေ ...”

“မိုးခြံမ့်နော် ...”

“ဪ ... ကဲ ... ကိုယ့်ရည်းစားဆိုရင် အလျှော့မပေးတဲ့ ကောင် လေး ရှိလို့ လား၊ တကယ်ချစ် လာရင် အလိုလိုက်ချင်လာတဲ့ စိတ်က အ လိုလိုဖြစ်လာတာ ... နင်သာ သူငယ်ချင်းပဲဆိုရင် မိုးခြံမ့်ဆိုတဲ့ ကောင် ကလား ... ဟွန်း ...”

“သိသားပဲ ... အဲဒါကြောင့် နိုင်ချင်လို့ ရည်းစားဖြစ်အောင်လုပ်ထား တာ ...”

“နီတြာ ...”

“ဘာလဲ ...”

“ဟွန်း ... ဒီမှာ ဘာလဲ ...”

လက်သီးဆုပ်ကြီးနဲ့ ပါးမှာ လာကပ်တော့ နီတြာက ရယ်ကာ လက်ခုံ ကိုမနာအောင် ကိုက်ပစ် လိုက်၏။ ပြီးတော့ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ မှီလိုက်ပြီး ...

“ငါနင့်ကို သန္တာတို့ နဲ့ တစ်နေ့နေ့ ချစ်သွားမှာ ပဲလို့ စိုးရိမ်နေရတာနဲ့ ဘာလုပ်လို့ မမှ မရဘူး ...”

“အဲဒါကြောင့် အနားမှာ လာနေလို့ ရအောင် ထွက်လာခဲ့ပါဆိုတော့ မဟုတ်ဘူး ...”

“ငါလည်း နင့်ကိုခွဲမနေချင်တော့ဘူး မိုးခြံမ့် ... နင့်နောက်လိုက် တော့ဖို့ လည်း ဆုံးဖြတ်ထားတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်နေ့ဆိုတာတော့ ပြောဖို့ ခက်တယ်လေ ... တော်ကြာ ဟိုတစ်ခါက ချိန်းမိသလို ဖြစ်ကုန်ရင် အခက် ...”

ခိုးပြေးဖို့ ချိန်းပြီးကာမှ အထုပ်အပိုးနဲ့ လူချင်းလည်း ဆုံနေခဲ့ပြီး တောင်ကြီးနဲ့ ချက်ကြီးတို့ ရိပ်မိ သွားပြီး အတင်းလိုက်ဖမ်းကြသည်။ ။

ပြေးလည်း ပြေးသာနေသေးသည်။ ။ ဆက်ပြေးကြရင်လည်း လွတ်ဖို့ မရှိသောကြောင့် လူချင်းခွဲ လိုက်ပြီး ဘာမှ မဟုတ်သလို နေလိုက်သဖြင့် ခိုးပြေးဖို့ ကြံစည်ခြင်းမဟုတ်ခဲ့သလိုလို ပြီးသွားခဲ့သည်။ ။

“နင်ပဲ ပြန်တွေးကြည့်ပါဦး ... အဲဒီတုန်းက နင် ဇွတ်တရွတ်ဆွဲခေါ်တာလေ ... ငါသာလိုက်လာ ခဲ့ရင် ဘယ်ကိုဆက်ပြေးကြမလဲ ဒေါ်ကြီး ညှိအိမ်ထဲပြေးဝင်လိုက်တာနဲ့ ကိုကြီးတို့ က မလိုက်နိုင်တော့ဘူး ထင်လို့လား”

“နင် ငါ့နောက်လိုက်လာရင် ငါ့အိမ်မှာ နေ ရ မှာ ပဲလေ ... ဟိုတုန်းကဖြစ်ဖြစ် ခုပဲလိုက်လိုက် ..”

“အဲဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့ “ရေတွင်းကြီး”ရွာမှာ ငါ့ကိုငယ်ငယ်က ထိန်းခဲ့တဲ့ ဦးလူမည်းကြီး ရှိတယ် ...”

“သူ့ဆီ ပြေးပုန်းရင်ရော နင့်အစ်ကိုတွေက မသိတော့ဘူးတဲ့ လား ...”

“ဘာမည်းကြီးကို သိချင်သိမယ် ကိုကြီးတို့ မသိသေးတဲ့ ဘာမည်း

ရဲ့ နောက်တစ်နေရာကိုတော့ လိုက်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး ...”

ဒီလိုဆိုတော့လည်း နီတြာက ရှေ့ရေးနောက်ရေး မြင်တတ်သား ...

။

“ငါတို့ က မြို့တက်အလုပ်လုပ်ပြီး လွတ်အောင်ပြေးဖို့ လည်း ပညာတတ်တွေ မဟုတ်ဘူး လေ ...”

“မြို့တက်ဖို့ လည်း စိတ်မကူးပါဘူး ... ပညာမတတ်ပေမယ့် နင့်ကို တင့်တောင့်တင့်တယ် ထားဖို့ ငါကြိုးစားနိုင်တယ် နီတြာ၊ မိုးခြိမ့်က ပျော့ရင်ဖယောင်း မာရင်သံချောင်း ...”

နီတြာက ရယ်ကာ မိုးခြိမ့် ကွေးချည်ဆန့်ချည် လုပ်ပြနေသည့် လက်မောင်းကို တွန်းပစ်လိုက်၏။

“ငါတို့ တောမှာ လက်ရုံးရည်နှလုံးရည်တွေ သိပ်ပြည့်ဝနေဖို့ မလိုပါဘူး မိုးခြိမ့်ရယ် ... မောင် တစ်ထမ်း မယ်တစ်ရွက်နဲ့ ဒီလိုပဲ တစ်သက်လုံးပေါင်းသင်းလာခဲ့ကြတဲ့ မိသားစုတွေမှ ပြည့်လို့ ...”

“အဲဒါက ပြဿနာ ...”

“ဟင် ... ဘာကိုလဲ ...”

မိုးခြိမ့် က နီတြာကို ဖက်ထားရင်း အိပ်ရာရဲ့ ဘေးမှာ ပဲ ခုတင်ကို ကျောမှီ ထိုင်လိုက်ကာ ...

“တစ်သက်လုံး တုန်တုန်ချည့်ချည့် အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်လာတဲ့ အထိ ပေါင်းကြဖို့ ဆိုတာ ...”

သူခေါင်းခါလိုက်တော့ နီတြာမျက်နှာပျက်သွားသည် ။

“ဘာလဲ ဆက်ပြောလေ ...”

“ဪ ... တွေးကြည့်လိုက်တော့ ပျင်းစရာကြီးလို့ ...”

“ဘာပြောတယ် မိုးခြံ ...”

“မဟုတ်လို့ လား .. ရန်ဖြစ်ကြ ပြန်ချစ်ကြနဲ့ ဒီအရွယ်တွေက ချစ်လို့ ကောင်းတယ်၊ အသက်ကြီး လာတော့ ရန်ဖြစ်လို့ လည်း မရ အသစ်ရှာ တော့လည်း ...”

“မိုးခြံ ...”

“အဝတ်သစ်အစားသစ်လေ ... အသက်ကြီးမှ အသစ်လိုချင်ပါတယ် ပြောရင် “ဘုန်းကြီးနဲ့ ဘီးနဲ့ ဘာဆိုလဲ” တို့ “သဒ္ဓါဦးကို ခြေတစ်ဖက်နင်းနေမှ ဘာဖြစ်တယ် ညာဖြစ်တယ်” တို့ ...”

“လာသေးတယ် ... ဟွန်း ... ငါမပြောလိုက်ချင်ဘူး ...”

နီတြာ သူ့ရင်ဘတ်ကိုထုကာ ရုန်းထွက်လိုက်တော့ မိုးခြံကတော့ အတင်းဆွဲဖက်ထား၏။ သို့သော် ...

“အဘိုးကြီး အသက်ကြီးမှ သူငယ်ပြန်နေတယ်လို့ နင်ပဲပြောမှာ ...”

“သူငယ်ပြန်နေတယ် ဆိုတာ ယဉ်ပါသေးတယ်၊ နင့်ကိုတော့ “နှာဘူး ထချင်နေတယ်” လို့ ကို ပြောမှာ ...”

“ယုံပါတယ် ...”

“ဒီမှာ မိုးခြံ ... နင့်ကို ငါ သန္တာတို့ နဲ့ စိုးရိမ်နေတာ ငါ့အပြစ်လား ... ပြောစမ်းပါ ... ငါက ...”

ကိုယ့်အဖြစ်ကို ဘယ်တုန်းကမှ သိမ်ငယ်စိတ်မဖြစ်ခဲ့ဘူးပါ။ ဒါပေမဲ့ မိုးခြံကို ချစ်မိကာမှ သူမ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ယုံကြည်မှုမရှိတော့

ဟိုငယ်ငယ်တုန်းကဆို သူမ အသားအရေနုရဲဖြူဖွေးနေလို့ နီတြာရဲလို့ အမည်တွင် တာကို ဂုဏ်ယူခဲ့မိသည် ။
ဒါပေမဲ့ကျိုးတိုးကျဲတဲဆံပင်နီကြင်ကြင်တွေ ဦးရေဖျားကိုတောင် မဖုံးနိုင်ခဲ့တာကျတော့ ရှက်စရာမှန်းသိခဲ့၏။

“အဲဒါမှာ ရွှေခေါင်းပြောင်” လို့ စခဲ့တာ ဘယ်သူလဲ ... ။

“မိန်းမထိပ်ပြောင် တစ်ခေါင်းလုံးပြောင်” လို့ လက်ခုပ်တီးအော်ရယ်တာလည်း မိုးခြံမဲ့ပဲ ဖြစ်လေသည် ။

မျက်လုံးလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းနက်နက်လေးတွေမို့ “လှလိုက်တာ” လို့ လူတိုင်းချီးမွမ်းသော်လည်း မိုးခြံမဲ့ကတော့ ...

“ဇီးကွက် မျက်ပြူး” လို့ ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့၏။

နောက်ပိုင်းကျမှ ဒီနာမည်ပြောင်တွေ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တာကိုကြီးတို့ ကို ကြောက်ပြီး ဘယ်သူမှ မခေါ်ရဲလို့ သာ ... ။

“နင့်ကို ငါ တစ်ခါတစ်ခါ ငါ့ကို တကယ်ချစ်ရဲ့ လားလို့ တောင် ထင်မိတယ် သိလား ...”

နီတြာ ဟိုတုန်းက ပေါ့ပြက်ခြင်းတွေကို ပြန်တွေးမိတာနှင့် ပြဿနာရှာဖို့ အစပျိုး၏။

“ငါက ဒီအရွယ်ထိ ဆံပင်ကပါးပါး၊ ပခုံး ကျော်အောင်လည်း အရှည်ထားလို့ မရဘူး ...”

“အဲဒါတွေက နှစ်ဆယ်ရာစု ဟိုးဘက်မှာ ကျန်ခဲ့ပြီ၊ ထားလိုက်တော့ စလို့ စမှန်းလည်း မသိဘူး ...”

“မစနဲ့ ...”

“မစတော့ဘူး ...”

“နင် ငါ့ကို ...”

“ချစ်တယ် ... ချစ်လိုက်တာမှ ဘယ်ကိုထိထိ တချစ်ချစ်ကိုမြည်နေတာ ... မယုံရင်ထိကြည့်မလား ...”

“ဟာ ... ဘာလုပ်တာလဲ ... မိုးခြိမ့်နော် ... သွား ...”

“သွားခိုင်းပြန်ပြီ ... သူပဲ အခန်းထဲကို အတင်းဆွဲသွင်းပြီးတော့ ...”

“တွေ့လား ...”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“တော်တော့ မရယ်နဲ့ တော့ ... ငါအတည်ပြောမလို့ ...”

“အင်း ...”

ရယ်ရှိန်သတ်လိုက်ပြီး မိုးခြိမ့်က နီတြာ နှာခေါင်းလေးကို မနာအောင် ဆွဲလိမ်ပစ်၏။

“ပြော ...”

“ငါတို့ ခိုးပြေးရင် နင် ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ပါမှာ လဲဟင် ...”

“စလာကတည်းက ဒီစကားလေးပဲ ရင်ခုန်စရာပါသေးတယ် ...”

“ဟင် ... လို့ ...”

“ပူမနေပါနဲ့ ... နင်သာ ဘာမှ သယ်မလာခဲ့နဲ့ ကိုအောင်ကြီးတို့ ဘာအကြောင်းနဲ့ မှ ပြဿနာ လိုက်မရှာနိုင်အောင် ဒီတိုင်းပဲ ဆင်းလာခဲ့ ...”

သူ့စကားကြောင့် နီတြာ စိတ်ထဲမှာ ကြည်နူးသွားပြီး ပြုံးလိုက်မိ၏။
သို့သော် ...

“ခါးဝတ်ခါးစားတော့ ပါပါစေပေါ့... တော်ကြာ ဒီတိုင်းဆင်းခဲ့ဆို တာနဲ့ပဲ ...”

“ကြည့်စမ်း ... မိုက်ရိုင်းတာ ... ကဲ ...”

“အာ ... ညှစ်ထားတာ သေပြီ ...”

“ဟယ် ...”

“နှာခေါင်းကိုလေ ... ဒီမှာ ဒီလက်ကိုလွှတ်လိုက် ...”

လွှတ်လိုက်ဆိုပြီး သူပဲဖြုတ်ချပစ်ကာ နီတြာ ကိုယ်လေးကို ကလေး ပွေ့သလို ပွေ့လိုက်ပြီး ...

“လာ ... ခုတစ်ခါတည်း ပွေ့ပြီး ခုန်ချလိုက်မယ် ... နင်မသေစေရ ဘူး ...”

“အောင်မယ်လေး .. ပြောတာပဲ၊ ဘယ်သူမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အသေခံ ပြီး သူများကိုမကာကွယ်ဘူး ..”

“ဒါဆို စမ်းကြည့်မလား ..”

“မစမ်းရဲပါဘူး .. တကယ်သေသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ..”

“မသေစေရပါဘူးဆိုမှ ..”

“တော်ပြီ မိုးခြံ့ စမ်းလည်း မစမ်းဘူး၊ မသေဘူးဆိုလည်း မလိုက် ဘူး .. ဟွန်း ... ငါသေရင် မြေပုံတောင် ခြောက်ပါ့မလား မသိဘူး ...”

“ဘာရယ် ..”

“ဟုတ်တယ်လေ .. နင့်ရုပ်ကြီးကို ဘယ်လိုစိတ်ချရမလဲ၊ မိန်းမသေ တာနဲ့ မြေပုံမခြောက်ခင် နောက်တစ်ယောက်ယူမယ့် ရုပ်ကြီး ...”

“မြေပုံမခြောက်ခင်ယူတဲ့ လူတွေကြောင့် တခြားယောက်ျားတွေ နာမည်ပျက်ရတာပါဟာ ... အဲဒီ လူတွေကိုက အလုပ်မဟုတ်တာ ...”

“အေးပေါ့ ... နင်ဆိုရင် နာမည်မပျက်အောင် မြေပုံခြောက်မှ ယူပေါ့ ...”

“ဟာ ... မြေပုံခြောက်တဲ့ အထိစောင့်စရာလား ... မြေပုံထိပ်နှစ်ဖက်ကနေ ပန်ကာနှစ်လုံးဆိုင်ပြီး လွှတ်ပေးလိုက်ရင် ဘယ်လောက်မှ မကြာဘူး ...”

“ဘာ ...”

“ဘက်ထရီအိုး တွဲလ်(မ်)ပို့ လောက်နဲ့ ဆို အေးဆေး ...”

“မိုးခြံမ့် ...”

နီတြာ ဘာမှ မပြောနိုင်တော့ဘဲ အင်အားမဲ့သော လက်သီးဆုပ်လေးတွေ မြှောက်တက်လာကာ ...

“သေနာလေး ... ဒါတကယ် ပြောနေတာ ငါသိတယ် ... ဟီး ... ဟီး”

“ဟာ ... မငိုနဲ့ လေ ... ဟား ... ဟား ...”

“ရယ် ... သေအောင်ရယ် ...”

ထုသာထုရိုက်နေသော်လည်း ငိုနေရင်းမို့ အားကမပါ။ ပြီးတော့ ထုလည်း မထုတော့ဘဲ ခြေဆင်း ငိုလေသည်။ ။ ရန်ဖြစ်လိုက် ပွေ့ဖက်ချော့လိုက်နှင့် အနမ်းတွေနဲ့ မျက်ရည်တိတ်စေခဲ့လျက် ...။

“မငိုနဲ့ တော့နော် ... အရမ်းချစ်လို့ စတာ ...”

ပါးချင်းကပ်ပြောလိုက်တာနှင့် ရှိုက်သံလေးတွေ ပျောက်သွားခဲ့၏။

အခန်း (၅)

“ဟေ့ကောင် ...”

နှစ်ယောက်လမ်းခွဲလိုက်ပြီးမှ ပြန်ထွက်ခဲ့တော့ နောက်ကနေ ခေါ်သံ ရင့်ရင့်ထွက်လာခဲ့ပြီး ...

“မင်း ဘာလာချောင်းတာလဲ ...”

သူ့ရှေ့ကနေ တစ်ယောက်ထွက် လာပြီး ကျော်ကြားက သူ့နောက်မှ ဖြစ်ကာ ...

“မင်း ဒီထိလာရဲတာ တော်တော်သတ္တိကောင်းပါလား ... မိုးခြံမ့် ...”

မိုးခြံမ့် ကျော်ကြားဘက်ကို လှည့်ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။ ။ ဒီကောင်က ဦးစံကွန့်ရဲ့ မိန်းမဘက်က ဆွေမျိုးဖြစ်ကာ အောင်ကြီးတို့ အိမ်မှာ လည်း ဦးစံကွန့်မျက်နှာနှင့် တော်တော်နေရာရထားသူဖြစ်သည်။ ။

ထို့ပြင် အောင်ကြီးက နီတြာနဲ့ ပေးစားဖို့ ထိ ဦးစားပေးစဉ်းစားထား တဲ့ သူမို့ တစ်ရွာလုံးမှာ အောင်ကြီးတို့ ညီအစ်ကိုပြီးရင် ကျော်ကြားပဲလို့ တောင် ပြောလာကြတဲ့ အထိ ...။

“ဟေ့ကောင် ... မင်းကို ငါမေးနေတာ မကြားဘူးလား ...”

“ကြားတယ်လေ ... မင်းပြောတဲ့ ဒီနေရာဆိုတာကို စဉ်းစားနေတာ၊ ဒါက ရွာလမ်းမဟုတ် ဘူးလား ...”

အောင်ကြီးတို့ သရက်ခြံကြီးနှစ်ခြံရဲ့ စပ်ကြားမှာ ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ ရွာလမ်းလို့ လည်း ပြောလို့ မရ၊ ကျော်ကြား မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် စိုက်ကြည့် လာပြီး ...

“ဒါ ... ငါတို့ ခြံမြေ ...”

“မင်းတို့ ခြံမြေကို ငါ နင်းနေတာ မဟုတ်ဘူး ...”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ဒီကိုလာခွင့် မရှိဘူးဆိုတာ လူတိုင်းသိတယ်၊ ခြံ ဝင်းရဲ့ အပြင်မှာ ဆိုပြီး ကတ်သတ်ရှောင်ထွက်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့ ၊ နီတြာကို လာချောင်းတာ ဆိုရင်တော့ ... ဟွန်း ...”

ကျော်ကြား လှမ်းကြည့်လိုက်တာကို သူလှည့်ကြည့်လိုက်မိသည် ။ လယ်နှစ်ကွက်ခြားနေသော ဟိုဘက်ခြမ်းပေါ်မှာ အောင်ကြီးတို့ လာနေကြပြီ ဖြစ်သည် ။

လှမ်းမြင်ရမှာ မဟုတ်ပေ ... ။

မိုးခြိမ့်မျက်နှာပျက်သွားတော့ ကျော်ကြားနဲ့ သူ့အဖော်က အားပါးတရ ရယ်လိုက်ကြကာ ...

“ဒီဘက်တစ်ပြင်လုံးမှာ ကိုအောင်ကြီးတို့ ပိုင်သရက်ခြံတွေချည်းပဲ မင်းဘာပြောမလဲ မိုးခြိမ့် ..”

“ငါ ခြံထဲဝင်နေတာ မဟုတ်ဘူး ဆိုရင်ရော မင်းဘာပြောဖို့ ရှိသေးလဲ ...”

“မင်း ညာနေတာပဲ .. အေး ငါ့ကို ကိုအောင်ကြီးကလည်း မှာထားပြီးသား ... ဒီတစ်ခါ ဟောဒီ နားမှာ မင်းကို အရိပ်တွေ့ရင်တောင် မညှာနဲ့ တဲ့ ...”

သူပြောပြီးတာနှင့် မိုးခြိမ့် ဘေးက တစ်ယောက်က ဂိုးခနဲပတ်ကန်သည်။ မိုးခြိမ့် အသည်းအသန် ရှောင်လိုက်သဖြင့် လွတ်သွား၏။

နှစ်ဖက်စလုံးက သိုင်းသမားတွေ မဟုတ်ကြရာ လက်ဦးမှုမရတော့ဘူးဆိုတာ သိလိုက်တာနှင့် တစ်ယောက်က သစ်ကိုင်းကျိုးပြေးကောက်သည်။

ကျော်ကြားက ခါးကြားမှာ အမြဲပါသည့် ဓားမြှောင်ကို ထုတ်လိုက်၏။ မိုးခြိမ့်နဲ့ ဟိုတစ်ယောက် ရှောင်ရှားသတ်ပုတ်နေတုန်း ဓားနဲ့ ဝင်ထိုးဖို့ အာရုံစိုက်နေစဉ် ...

“ဒုတ် ...”

“အား ...”

အသံကျယ်ကျယ်တောင် မညည်းလိုက်နိုင်ဘဲ ကျော်ကြားခေါင်းကိုနှိပ်ပြီး လဲကျသွား၏။

ဟာ ...

ဟိုတစ်ယောက်က သူ့ဆရာလဲကျသွားတာကို တအံ့တသြဖြစ်နေစဉ် မိုးခြိမ့်က သူ့လက်ထဲက တုတ်ကို ဆွဲလုလိုက်ပြီး ဇက်ပိုးကိုရိုက်ထည့်ပေးလိုက်သည်။

နှစ်ယောက်စလုံး မှောက်သွားကာမှ သူ့ဘက်က ဝင်ဆော်လိုက်သူကို လိုက်ရှာမိ၏။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ မိုးခြိမ့် .. ရော့ .. နင်မေ့ကျန်ခဲ့လို့ ငါလိုက်ပေးတာ၊ ပြေးတော့ ... ပြေးတော့ ..”

“နီကြာ ...”

နီတြာက ရုပ်အင်္ကျီအနီကွက်လေးနှင့် ခုနကျန်ခဲ့တဲ့ ပုံစံလေးအတိုင်း
ပဲ ဆင်းလိုက်လာပုံပေါ်ကာ လက်ထဲမှာ အုတ်ခဲကျိုးနှစ်ခုကို ကိုင်ထားဆဲ
နှင့် လက်တစ်ဖက်မှာ သိုးမွေးဦးထုပ် ပန်းရောင်လေး ...။

“နီတြာ ... ဒီထိထွက် လာပြီးမှ ပြန်မဝင်နဲ့ တော့လေ ... တစ်ခါတ
ည်း ပြေးရအောင် ...”

“ဟာ ... မဖြစ်ပါဘူး ... ညဘက်တောင် မပြေးရဲတဲ့ ဥစ္စာ၊
နေခင်းကြောင်တောင်ကြီး ...”

မိုးခြံမုံက ဦးထုပ်ကိုမယူဘဲ လက်ကိုမလွှတ်တမ်းဆွဲထားသဖြင့်
နီတြာ တစ်ဖက်မှာ ကိုင်ထား သည့် အုတ်ခဲကျိုးတွေကို လွှတ်ချလိုက်ပြီး
...

“မဖြစ်သေးလို့ ပါ မိုးခြံမုံရယ် ... ခိုးရာလိုက်ပြေးတာ
လွယ်တယ်များမှတ်နေလား ... ရော့ ... ဒါယူသွား ...”

မိုးခြံမုံကို ခေါ်လိုက်တာကိုက သူ့အတွက် သိုးမွေးဦးထုပ်လေးထိုးပြီး
သွားသဖြင့် ကိုယ်တိုင်ပေး ချင်လို့ ဖြစ်သည်။ ။ ရန်ဖြစ်ကြရင်းဖြင့် ပြန်ဆ
င်းသွားတော့ ဒါကိုမေ့ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။

“နင် ငါပေးတဲ့ လက်ဆောင်ကို တန်ဖိုးမထားဘူးပေါ့ ..”

“လက်ဆောင်ကို လိုချင်တာ မဟုတ်ဘူး ... နင့်ကို လိုချင်တာ ..”

ပြောကာမှ ပခုံးကို အတင်းဆွဲဖက်နေသဖြင့် နီတြာ ထိတ်ထိတ်လန့်
လန့်ရုန်းပြီး နောက်ဆုတ် လိုက်ရကာ ...

“မြန်မြန်သွားတော့ ... ကိုကြီးတို့ နဲ့ မတိုးစေနဲ့ နော် ...”

“နီတြာ .. ခဏလေး ...”

“ဟာ ... မဖြစ်ဘူး၊ ဒီလောက်အကြာကြီး တွေ့ပြီးပြီဟာကို ပြန်တော့
၊ ငါ့ဘက်က အခွင့်သာတာနဲ့ နင့်ဆီ ဆက်သွယ်မှာ ပါ ...”

ပြောပြီး နီတြာ လှည့်ပြေးသွားသည်။ ။

ကျွတ် ...

ကိုယ့်ချစ်သူကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်လက်ဆွဲထုတ်မလာနိုင်ရသည့်အဖြစ်ကို
ခံရခက်မိသည်။ ။ ဘာဖြစ်လဲ လင်ရယ် မယားရယ် ဖြစ်သွားပြီဆို သ
ဘောတူတာ မတူတာတွေက ဟိုအစမှာ ကျန်ခဲ့မှာပဲ မဟုတ်ဘူး လား
...။ ။

လဲကျနေသည့် ကျော်ကြားနဲ့ နောက်တစ်ယောက်ကို ငုံ့ကြည့်ပြီးသူဒီ
တိုင်းမလှုပ်မယှက် ရပ်နေမိသည်။ ။ ပတ်ဝန်းကျင်က လူသွားလမ်းမဟု
တ်သဖြင့် တိတ်ဆိတ်နေ၏။

အောင်ကြီးတို့ လာနေသည့်အဖြစ်ကြောင့် သူတို့ ဘယ်ဘက်ကဝင်
လာနိုင်သလဲဆိုတာ ပြန်လှည့် ကြည့်မိစဉ် ...

“ဘုတ် ...”

သူ့ပခုံးတစ်ဖက်ပေါ် တစ်ခုခုပြုတ်ကျလာသဖြင့် ခါထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး
ငုံ့ကြည့်လိုက်မိ၏။

ဟင် ...

ဟာ ... သွားပြီ ...

ခွေးလေးယားသီးတွဲကြီး ...

“သွားပြီ ... ဒါမှ တကယ်သွားတာ ...”

အလန့်တကြားထအော်ရင်း နောက်ကို လွှားခနဲ ခုန်ဆုတ်လိုက်မိသ

ည် ။ ပခုံးကို နောက်ထပ်ကိုင် မိလိုက်သည် နှင့် လည်ပင်းကြား
မေးရိုးကြားတွေမှာ ယားယံလာခဲ့ပြီး ...

“တောက် ... မုန်တိုင်းဆိုတဲ့ ကောင် မင်းတော့နော် ... နေ့ခင်းကြော
င်တောင်ကြီးတောင်မှ ...”

ဆဲတာတောင် သေချာဆုံးအောင်မဆဲနိုင် ...

ပွတ်သပ်ကုတ်ဖဲ့ရင်း အပင်တွေပေါ်မော့ကြည့်မိကာ ...

“မင်းနဲ့ ငါ တွေ့မယ် မုန်တိုင်း ... မင်းမှန်းငါသိတယ် ... နှမပေး”

“ဘုန်း ...”

“ဟာ ... ကြည့်စမ်း”

နောက်ထပ် သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်ကနေ ဦးခနဲလွင့်လာတာလည်း ခွေး
လေးယားသီးတွေ ...

“ဝိုး ...”

“မလုပ်နဲ့ တော့ ... ဟေ့ကောင်နော် ... မုန်တိုင်း ... မင်းနော် ... ငါ
မင်းအပင်ကို ညကျ မီးလာ ရှိမှာ ... မလုပ်ဘူးထင်နေလား ...”

“ဝိုး ... ဘုတ် ...”

“ဟေ့ကောင် ...”

သူပဲ ကြိမ်းဝါးနေကာ ပြေးရတော့ သူပဲဖြစ်လျက် ...

“သေပြီ ... သေပြီ ... ယားလိုက်တာ ... အား ... သူတောင်းစားသရဲ
မင်းနဲ့ ငါ တွေ့ပြီ ... အား ...”

ပြေးနေရင်း အင်္ကျီချွတ်ပစ်လိုက်ရကာ နီတြာပေးလိုက်သည့် ဦးထုပ်

လေးကျသွားလို့ ပြန်ကောက် ရ၊ မီးခြစ်ပြုတ်ကျလို့ လှည့်ကောက်ရနှင့်
...။

ပုဆိုးပါ ချွတ်မပစ်မိခင် အိမ်ပြန်ရောက်ဖို့ အရေး ... တို့ အရေး ...။

* * *

အခန်း (၆)

“မင်းကလည်း ဟိုကလုပ်တိုင်း ခံနေရတာ မမှတ်ဘူး ... သရဲနဲ့ ပြိုင်ဆဲတော့ ခံပေါ့ ...”

“ဆဲလို့ ပဲရတာ ဆဲမှာ ပေါ့ကွ ...”

“ဆဲလေ ... မင်းဆဲလိုက်တာ ဟိုက ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ ဟိုက ပြန်ပစ်လိုက်တော့ မင်း ရေစိမ် နေရရော ...”

စဉ်အိုးကြီးထဲမှာ ခေါင်းတစ်လုံးဖော်ပြီး စိမ်နေရသည့်အဖြစ်ကို ဓာတ်တိုင်တို့ ဗိုက်နှိပ်ရယ်ကြသည် ။ ရယ်ပြီးမှ ရေဆွဲထည့်ပေးရသည့် အဖြစ်ကျတော့ ရှုံ့မဲ့ရေရွတ်နေကြလျက် ...

“ခုမှ ကဆုန်လပြည့်မရောက်သေးဘူး ...ရေသပ္ပာယ်နေရတယ်”

“ဟေ့ကောင် ငါ့ကိုငရဲကြီးအောင် မပြောနဲ့ ...”

“ဒါကျတော့ ကြောက်တယ် ... ဟွန်း ...”

ငြေက အိမ်ရှေ့ ဖိနပ်ချွတ်လေးပေါ်ကနေ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီး မျက်စောင်းထိုး၏။

“ငြေ မင်းအလှည့် ..”

ဓာတ်တိုင်က ရေပုံးပစ်ချပြီး တန်းလျားရှည်ပေါ်မှာ ပတ်ခနဲထိုင်လိုက်၏။ ထိုစဉ် ဒေါ်ညိုတို့ ညီအစ်မ နောက်ဖေးမှ ထင်းတွေစီနေရာကနေ

ထွက်လာကြကာ ...

“ဟဲ့ ... ဒီလောက်ရေစိမ်နေရလား ... ယားလို့ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး ၊ အအေးပတ်မှ သေနေလိမ့်မယ် ..”

“ဒေါ်လေး ပြောတာ ကြားလား ... ရေစိမ်တာတော်တော့ ...”

ငြိမ်က ရေမဆွဲရရေးအတွက် သက်သေထူသည် ။

“မလုပ်ပါနဲ့ ကွာ ... မင်းတို့ ကလည်း ရေထပ်လောင်းမှ အထဲက ရေတွေ ပြန်လျှံထွက်ပြီး ရေ အသစ်ဖြစ်မှာ ပေါ့ ...”

မိုးခြံမုံက စဉ်းအိုးထဲကနေ တောင်းတောင်းပန်ပန် ...

ငြိမ်က မထတော့မှ ဒေါသထွက်လာကာ ...

“အေးနော် ... မင်း မှတ်ထား၊ သူငယ်ချင်းချင်း ဒါလေးမကူညီရင် မင်း သေတာတောင် ရေချိုး ပေးမယ့်သူ ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး ...”

“ဘာမှ မဆိုင်ဘူး ... ”

“သေကြည့် လိုက်လေ ...”

“လောလောဆယ် မသေခင်တည်းက ရေလိုနေတာ မင်း ...”

“အေးလေကွာ ... အယားပြေပြီဆိုလည်း ထွက်ခဲ့တော့ ...”

ဓာတ်တိုင်ကလည်း ငြိမ် ပြီးသွားရင်တောင် သူ့အလှည့်ပြန်ရောက်လာမှာ မို့ တားဆီးနေသည် ။

“မိုးခြံမုံ ငါ့ကိုပြောစမ်းပါဦး ... နင် နီကြာနဲ့ သွားတွေ့ခဲ့တယ် ဟုတ်လား ...”

“ဒေါ်လေးက တစ်မျိုး ...”

“မတစ်မျိုးနဲ့ လေ ...သူ့အစ်ကိုတွေရှေ့က ထွက်သွားပြီးတော့များ သူ့ အိမ်ပေါ်တက်ပြီး ချိန်းတွေ့ရဲတယ်။ နင့်ကို လူမပြောနဲ့ သရဲတောင် မျက်စိနောက်တာကြည့် ...”

“သရဲက သရဲလိုနေပါလား ... ဦးပေါ်အိမ်က သရဲများ ဒီလိုကိစ္စမျိုးဆို အကူအညီတောင်ပေးသေး၊ ဟွန်း ... ခွေးသူခိုး မုန်တိုင်း စိတ်ပုပ် စိတ်ယုတ်နဲ့ ...”

“ဟဲ့ ... မဆဲနဲ့ လေ၊ မုန်တိုင်းက နင့်ဘိုးဘေးလောက်ရှိတယ်၊ သူ့မြေးမြစ်တွေကို စောင့်ရှောက်တာ ကျေးဇူးတောင် တင်ရဦးမယ် ...”

“ဪ ... ဪ ... သရဲကို ဆဲရင်လည်း ငရဲကြီးနိုင်သေးတယ် မှတ်ထားရဦးမယ် ...”

“မိုးခြံရယ် ... နင့်ကိုတော့ မပြောချင်တော့ဘူး၊ ခုတင်ပဲ သူ့ကိုဆဲလို့ နင် ရေစိမ်နေရပြီ ...”

“သူ ဒုက္ခပေးလို့ လုပ်စမ်းပါ ဒေါ်လေးရာ ၊ အဲဒီ ဘိုးဘွားသရဲကြီးက ခွေးလှေးယားသီးတွေနဲ့ ပေါက်တာ ခံခဲ့ရတာလေ ...”

“အေး ... အောင်ကြီးတို့ မရှိဘူးဆိုပြီး နောက်ထပ်သွားဖို့ မကြိုးစားနဲ့ ... အဲဒါ မုန်တိုင်းက သတိပေးတာပဲ ...”

“သတိပေးပေး မပေးပေး ၊ နာဂစ်တောင် ဂရုစိုက်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ...”

“မိုးခြံ ...”

ဒေါ်ညိုက အိမ်ပေါ်မှာ ဂေါ်ဖိပန်းပွင့်နဲ့ ဆန်ခါ တက်ယူပြီး ပြန်ဆင်းလာရင်း ...

“လူကြီးပြောနေရင် လက်ခံစဉ်းစားစမ်းပါ ငါ့သားရယ်၊ မိထားခင်ကို ဆို ဒေါ်လေးလို့ သာ ခေါ်နေတာ သူငယ်ချင်းပြော သူငယ်ချင်းဆို...”

ပြောပြီး ခေါင်းရင်းဘက် စားပွဲဘေးမှာ သွားထိုင်လိုက်၏။ သူတို့ အိမ်က နေနည်းနည်းစောင်းပြီဆို အိမ်ရှေ့ တစ်ပြင်လုံး အရိပ်ကျသွားတာ မို့ ဘယ်မှာ ထိုင်ထိုင် ပူတယ်ဆိုတာ မရှိ ... ။

“ဟုတ်ပ ... အစ်မသား ...”

“အဲဒါ ဒေါ်လေးကို ချစ်ခင်ရင်းနှီးတာ မလေးစားလို့ မဟုတ်ဘူး ...”

“ဪ ... ဪ ... မှတ်သားဖွယ်စကားပဲ ..”

“နောက်ထပ် မှတ်သားဖွယ်တွေ ထပ်ရှိသေးတယ် ...”

ပြောလိုက်ရင်း မိုးခြံမုံက ရေထဲကနေ ထရပ်လိုက်သည် ။

“ဟာ ... ဟေ့ကောင် ...”

“ဘောင်းဘီပါတယ် .. ဒီမှာ ..”

“ပါပါ.. မပါပါ ကြည့်ရှုကောင်းအောင်တော့ လုပ်ဦး ...”

ပါးစပ်က ပြောရင်း ငြုတ်က ပုဆိုးနဲ့ ပြေး လာပြီး ခေါင်းကနေ စွပ်ချပေးလိုက်၏။ ပြီးတော့ ဓာတ်တိုင်ပါ ထလာကာ သူ့စဉ်အိုးထဲက ထွက်လို့ ရအောင် ဝိုင်းကူပေးရင်း ...

“ပြေပြီလား ယားတာက ...”

“ပြေဦးမှ ပဲ မပြေသေးရင်လည်း ရေနူးပြီး အတစ်လိုက်ပျက်ကျတော့မှာ ...”

“ဘာ ...”

“အသားတွေလေ ... ရေနစ်သေတဲ့ လူတွေ မမြင်ဖူးဘူးလား ...”

“ခွေးကောင် ရေလေး နည်းနည်းပဲဆွဲပေးရသေးတယ် ပြောတာနဲ့ မတန်ဘူး ...”

“ကဲ ... စကားတွေ များ မနေကြနဲ့ ... ရော့ ... ရေသုတ်လိုက်တော့ ဒီမှာ အင်္ကျီ ...”

သူတို့ ရေထဲက ထွက်လာတာနှင့် ဒေါ်ညိုက အင်္ကျီ သွားတက်ယူလာတာ ဖြစ်ကာ ...

“နောက်ဆို မုန်တိုင်းနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် ကိုပေါ်အိမ်က ... အင်း သရဲနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သရဲနဲ့ မှ ရန်မဖြစ်နဲ့ တော့ ...”

“မှာ မနေနဲ့ အစ်မသား ရွာထိပ်အိမ်ပျက်ကြီးထဲက ငလက်မနှစ်ကောင်နဲ့ တောင် သွားသတ်ကြသေးတာ၊ ဟိုက ကလေးသရဲတွေမို့လို့ ...”

“အဲဒါပဲ ... ဟောဒီရွာမှာ သရဲတွေ မွေးကြတာကို သဘာဝမကျတာ ... ဘယ့်နှယ် နာမည်ကိုက “ပရ” ရွာ တဲ့ ... တော်သေးတာပေါ့ “ပရလောက” လို့ မပေးခဲ့လို့ ..”

“ဟုတ်တယ် ဒေါ်ကြီးညို ... အဲဒါတော့ တကယ်မမိုက်ဘူး ...”

“ဟုတ်ပဲ ... ဘယ်သွားသွား ကြောက်နေရတယ် ...”

“အံ့မယ် ... ညီညွတ်နေကြတာ ...”

“ညီညွတ်မှာ ပေါ့ အစ်မရယ် ... မဟုတ်တာ လုပ်ချင်တဲ့ လူတွေ ဘယ်ကြိုက်မလဲ ...”

“ဒေါ်လေး အဲလိုမပြောနဲ့ နော် ... ဒီအိမ်မှာ သရဲမွေးဖို့ အမေ့ကို ဒေါ်လေး ကပ်ပြောနေတာတွေ ကျွန်တော်မသိဘူးများ မှတ်နေလား ...”

“ဟုတ်တယ်လေ ... အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ ...”

“မွေးဝံ့ရင် မွေးကြည့် မနေနိုင်အောင် လုပ်ပြမယ် ...”

ပရရွာမှာ အိမ်ခြေလည်း များ သည် ။ အိမ်ခြေ၏ သုံးပုံတစ်ပုံလောက်က သရဲတွေ မွေးထားကြတာလည်း နာမည်ကြီးခဲ့သည် ။ ခုမှ အမြန် လမ်းမကြီးဖောက်ခဲ့လို့ သာ တောင်ကြောတစ်ဖက်နဲ့ လမ်းကြမ်းရှည်ကြီးကို ဖြတ်တက်သွားလျှင် မြို့ကို ရောက်အောင် သွား နိုင်ကြသည် ။

ဟိုတစ်ချိန်တုန်းကဆို ခရီးတာက ဝေးလံလှသည် တော့မဟုတ်ပေမယ့် ကိုယ့်တောင်ယာ ကိုယ်စိုက်ပြီး တောတောင်ချောင်ကြားမှာ ပဲ အုပ်စု လိုက်နေကြရတာ ဖြစ်၏။

အစိုးရကျွန်းပင်တွေ အကွက်ချစိုက်ပျိုးခြင်းမှာ ရွာခံလူတွေကို ပြန်ငှားပြီး စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းခ အဖြစ်ပေးလို့ သာ အပြင်ဝင်ငွေ လေး ရလာကြသလို နောက်ပိုင်းမှာ လူငယ်တွေက ထိုးဖောက် ထွက်ကြ သွားလာကြနှင့် တိုးတက်လာခဲ့ကြသည် ။

စာသင်ကျောင်းရှိသည့် ကျေးရွာတွေအထိ အပင်ပန်းခံပြီး စာသင်ခဲ့ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ရွာနီး ချုံစပ်တွေကို သွားလာတတ်ခဲ့ကြပြီး လူတွေ မြို့အရောက်သွားဖို့ ခြေလှမ်းကျယ်လာကြခြင်းဖြစ်သည် ။

နောက်တက်လူငယ်တွေရဲ့ ကံတရားလို့ ပဲ ပြောရမလား

ခေတ်တွေ စနစ်တွေတဖြည်းဖြည်းပြောင်းလဲလာခဲ့သမျှ ပရရွာလည်း ပြောင်းလဲတိုးတက်လာခဲ့သည် ။ တောင်ပတ်လမ်းကလေး က သိပ်တော့ မရှည်ပေမယ့် အန္တရာယ်များ သောကြောင့် ဆိုင်ကယ် တောင် လူတိုင်းမစီးရဲကြပေ။

သို့သော် အမြန်လမ်းမကြီး ပြီးစီးသွားသည့်နောက်မှာ လမ်းမပေါ်တက်နိုင်ဖို့ တော့ မခဲယဉ်းတော့ပေ။ လူနေမှု အဆင့်အတန်းကအစ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးရေး အရာအားလုံး တိုးတက်ခဲ့၏။

မပြောင်းလဲနိုင်သေးတာက သရဲတွေကို ခိုင်းစေခဲ့သော ဟိုအတိတ်တစ်ချိန်က အယူဝါဒတစ်ခုပင် ...။

“နင်တို့ က လူငယ်တွေဆိုတော့ ဘယ်သိမလဲ ...”

“စ လာပြီ .. ဒီက ပြန်မေးလိုက်ရင် ရှည်လိုက်တာ ပြောဦးမယ်၊ သူကတော့ တော်တော်အသက် ကြီးနေတာကျလို့ ...”

အင်္ကျီဝတ်ပြီး ဆံပင်အစပ်တွေပါ ရေသုတ်ရင်း မိုးခြိမ့်က ခွန်းတုံ့ပြန်၏။

“ဟဲ့ ... ငါ နင့်အဒေါ်လေ ..”

“အမေ့ထက် ဆယ်နှစ်တောင် ငယ်တယ်၊ လုပ်မနေနဲ့ ..”

“နင့်အမေလည်း လူကြီးတွေပြောလို့ သိရတာတွေပဲ ...”

“ကဲ ... တော်ကြစမ်းပါ ...”

ဒေါ်ညို စိတ်တိုတိုနှင့် အော်လိုက်မိကာ ...

“ငါတို့ အစဉ်အလာရတော့ သရဲမွေးတာ မဟုတ်ဘူး မိုးခြိမ့် ...ကူဖော်ရှာတယ်လို့ ခေါ်ကြတာ၊ အဲဒါ အနူးဆိုတဲ့ တိုင်းရင်းသူကြီးတစ်ယောက်က စခဲ့တာလို့ ပြောကြတာပဲ၊ သူ့မှာ မျက်စိမမြင်တဲ့ အဘိုး တစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ခြေထောက်ကလည်း မသန်ဘူးတဲ့ ... အနူးက တောထဲမှာ ပိုးထိပြီး သေအံ့မှူးမှူး ဖြစ်တော့ သူ့အဘိုးကို စိတ်မမြောင့်နိုင်ရှာဘူး ...”

ဒေါ်ညိုက ခုမှ ဒါတွေပြောပြတာမို့ လူငယ်တွေက စိတ်ဝင်တစားနားထောင်ကြ၏။ မိုးခြံမုံက ဟိုကုတ်ဒီပွတ် ကုတ်နေရဆဲနှင့် ...

“ဆက်ပြောလေ ...”

“အဲဒါကြောင့် သူ့စိတ်ကနေ သစ္စာပြုလိုက်တယ်တဲ့ ၊ ခုနေ သူ သေသွားခဲ့ရင် သူ့ရဲ့ ဝိညာဉ်ဘဝနဲ့ ပဲ အဘိုးကို ကူညီစောင့်ရှောက်နိုင်တဲ့ အစွမ်း ရရပါစေလို့ သစ္စာဆိုတယ် ..”

“ရသွားရောလား ...”

“ရတာပေါ့ ... သူ့အဘိုးကလည်း သူ့မြေးကိုမြင်နေရတော့ သေသွားပြီမှန်းတောင် မသိဘူး၊ တခြားလူတွေလည်း ရုတ်တရက် မသိကြဘူးပေါ့ ... အဲဒီတုန်းက အဘတို့ ပြောတာတော့ ဒီနေရာတွေမှာ ရွာဆိုတာ သတ်သတ်မှတ်မှတ်မရှိခဲ့ဘူးတဲ့ ၊ ဒီလိုပဲ တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး ရောက် လာပြီး ကိုယ်နေမယ့် နေရာလေး မြေညို ခြံရှင်းနဲ့ ပေါ့ ...”

“ခုဆို မြေတစ်ကွက်ကို သိန်းရာချီပြီးတန်နေပြီ ...”

“ငါ့မြေနှစ်ကွက် ရှိတယ်လေ ...”

“မြို့မှာ ပြောပါတယ် ...”

“ရှင်းရှင်းပြောပါလား ...”

အရေးထဲမှာ ဓာတ်တိုင်နဲ့ လှည့်ရန်ဖြစ်ရသေးသည် ။ ဒေါ်ညိုက ဂေါ်ဖီပန်းပွင့်ခြွေနေရင်းဆက်၍ ...

“အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့ အလောင်း ပုပ်ပွနေမှ ရွာသားတချို့ကတွေ့ပြီး ဘိုးအေကို သတင်းလာပေးတယ်၊ အဘိုးက မယုံဘူး ငါ့မြေး ခုတင်ပဲ ငါ့ကို ထမင်းကျွေးနေသေးတယ်တဲ့ ၊ ညက ဆေးလိမ်းပေး ထားတာလည်း

ရှိတယ်ဆိုပြီး သူပြောပြတာတွေကြည့်တော့ အားလုံးက မျက်လုံးမမြင်
တဲ့ သူ မလုပ်နိုင်တာတွေချည်းပဲတဲ့ ၊ ဒီထဲမှာ တောင်ကြားရေတံခွန်ထိ
ရေဆင်းခပ်ကြတာကို ... အဘိုး ရေဘယ်လိုခပ်နိုင်မှာ လဲ အသိသာဆုံး
ပဲ ..”

“ပြောပါဦး အစ်မ ...အဲဒါနဲ့ သရဲစခန်းဘယ်လိုဖွင့်ကြတာလဲ ...”

“ဒေါ်လေးက ခုမှ မေးဖို့ သတိရတာလား ...”

“ငါလည်း ခုမှ သိရတာရှိလို့ ပေါ့ ... ဟင် ... အစ်မ ပြောစမ်းပါ ...”

ထားခင်က လှည့်အောင်ရင်း အစ်မကိုလည်း ပြန်မေးသေးသည် ။

“ဪ ... အဲဒီမှာ အနူး သရဲဖြစ်နေမှန်းသိကုန်ကြတာပေါ့ ... ပြီး
တော့ အဘိုးကပြောတယ်၊ ငါ့မြေးရဲ့ သူငယ်ချင်းတောင် ငါ့ကိုဝိုင်းနှိပ်
ပေးကြသေးတယ်တဲ့ ၊ အဘိုးရွှင်ရွှင်ပျပျနဲ့ ကျန်းမာရေးပိုကောင်းလာ
တာလည်း မြင်ရတော့ အံ့ဩကုန်ကြတယ်လေ ...”

“လက်စသတ်တော့ အဲဒီလိုနည်းနဲ့ ကောင်းမှန်းသိသွားကြတာကိုး
...”

“အပျော်အပြက်မပြောနဲ့ သား ... သရဲဆိုတာ လူတွေက နေရာပေးမှ
နေခွင့်ရတာ၊ လူတွေက သိကုန်တော့ သူတို့ ကို နှင်ထုတ်မှာ စိုးလို့ အနူး
က စကားမပြောတတ်တဲ့ ကလေးမလေးတစ်ယောက်ကို ဝင်ပူးပြီး
တောင်းပန်တယ်တဲ့ ...”

“ဘာတဲ့ လဲ အစ်မ ...”

“သူတို့ ကို နှင်မထုတ်ဖို့ ပေါ့... ဒုက္ခမပေးပါဘူး၊ တတ်နိုင်သမျှ ကူညီ
ပါမယ် ဆိုပြီး ...”

“သနားပါတယ်နော် ... သူ့အဘိုးမသေခင်တော့
စောင့်ရှောက်သွားချင်မှာ ပေါ့ ..”

“အေးပေါ့ .. နောက်ပြီး နေရာမရှိ စားစရာမရှိတဲ့ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်က
သရဲနှစ်ကောင်ကို ကျောထောက်နောက်ခံမရှိကြတဲ့ လင်မယားနှစ်ယောက်
အိမ်ကို ပို့ပေးလိုက်တယ်တဲ့ ၊ အဲဒီလင်မယားကလည်း သားသမီး မ
မွေးနိုင်ပေမယ့် သားတွေသမီးတွေနဲ့ နေရသလို အကူအညီလည်း ရ ...
စိုက်တာပျိုးတာတွေလည်း ဖြစ်ထွန်းလို့ အဆင်ပြေသွားကြတယ် ..”

“ပုံပြင်တွေ နားထောင်နေရသလိုပဲ ...”

“နင်တို့ ကို ဆွဲကိုင်မပြနိုင်တော့ ထင်ချင်သလိုထင်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့
ထိ သရဲဒုက္ခပေးလို့ ပြောင်းဆန်နေပါတယ် ဆိုတာ ငါတို့ ရွာမှာ ကြားဖူး
ခဲ့သလား ...”

“အခု ကျွန်တော်လေ ...”

“ဖြစ်ရလေ ငါ့သားရယ် ... မင်း ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ ပြန်တွေးပါဦး ..”

“အရွယ်ရောက်လို့ ရည်းစားထားတာ အပြစ်လား အမေရာ ပြီးတော့
ဟိုတုန်းကခေတ်လည်း မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ ပိုက်ဆံချမ်းသာရင် မြို့ကစ
က်တွေဝယ်ပြီး လယ်ထွန်လို့ ရနေပြီ ဘယ်နေရာမှာ သရဲလိုသလဲ ...”

“ဟုတ်သားပဲ ဒေါ်ကြီးညိုကလည်း ဒေါ်ကြီးညိုတောင် သရဲမမွေးဘဲ
နဲ့ ...”

“အေး ... ငါ့ကိုလည်း နေခွင့်တောင်းနေတာကြာပြီ ...”

“ဟမ် ...”

“ဘယ်လို ဒေါ်ကြီး...”

“နင့်အမေကို ပြောချင်တာလေ၊ တော်ကြာ ကိုယ့်အိမ်မှာ သရဲမရှိလို့ တခြားသရဲက လူပါးလာတာ ခံရဦးမယ် ...”

“ဟား .. ဟား ... ဟား ...”

“ဘာရယ်တာလဲ ဓာတ်တိုင်၊ နင်ကလေ လူကရှည်သလောက်ပါးစပ် ကပြတယ်၊ ပါးစပ်ပြသလောက် ရယ်လိုက်ရင်လည်း ဆင်မ တစ်ခါဝင် မွေးလို့ ရတယ် ...”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

ပြောလိုက်ကာမှ နာရမှန်းမသိတဲ့ အပြင် ပိုအော်လိုက်သေးသည် ။ ထားခင် စိတ်တိုလာသဖြင့် ဓာတ်တိုင် ပခုံးကို ဖြောင်းခနဲ ရိုက်ပစ်လိုက်ပြီး ...

“အဲဒါ ရယ်ဦး ... ကဲ .. ငါ မပြောလိုက်ချင်ဘူး ..”

“ရယ်မှာ ပေါ့ .. ဟီး .. ဟီး .. ဒေါ်လေး ပြောသလိုဆို သရဲချင်း ဖိုက်(တ်) ခိုင်းရတော့မလိုလို ..”

“ မဟုတ်ဘူး လေ ... သူ့နေရာနဲ့ သူ လိုအပ်တာတော့ ရှိလာဦးမှာ ပေါ့ ..”

“လိုစရာအကြောင်းမရှိပါဘူး .. ဒေါ်ကြီးညိုမှာ ညီမအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးရှိတယ်၊ သူ့သားရယ် သားကဲ့သို့ ဓာတ်တိုင်လို သူတော်ကောင်းလေးရယ်ရှိ ... ဟီး .. ဟီး .. ဟီး .. ရှိတာပဲလို့ ..”

“ဖြောင်း ..”

“သေပါပြီဗျာ ..”

ငြဲက ဓာတ်တိုင် ကျောကုန်းကြီးကို မညှာမတာ ရိုက်ပစ်လိုက်ပြီး

မှ ခပ်တည်တည် ...

“ဟုတ်တယ်လို့ ထောက်ခံပေးတာ ..”

“သေနာ .. သရဲနဲ့ နပန်းလုံးခွဲတာတောင် ဒီလောက်မနာဘူး ..”

“ဘာ ... မင်းက ...”

“မိုးခြံလုံး လုံးခွဲတာကို ပြောတာ ..”

“ဟား ... ဟား .. ဟား ..”

အားလုံးရယ်မောနေကြပေမယ့် ဓာတ်တိုင် ရှုံ့မဲ့နေဆဲ .. ။

* * *